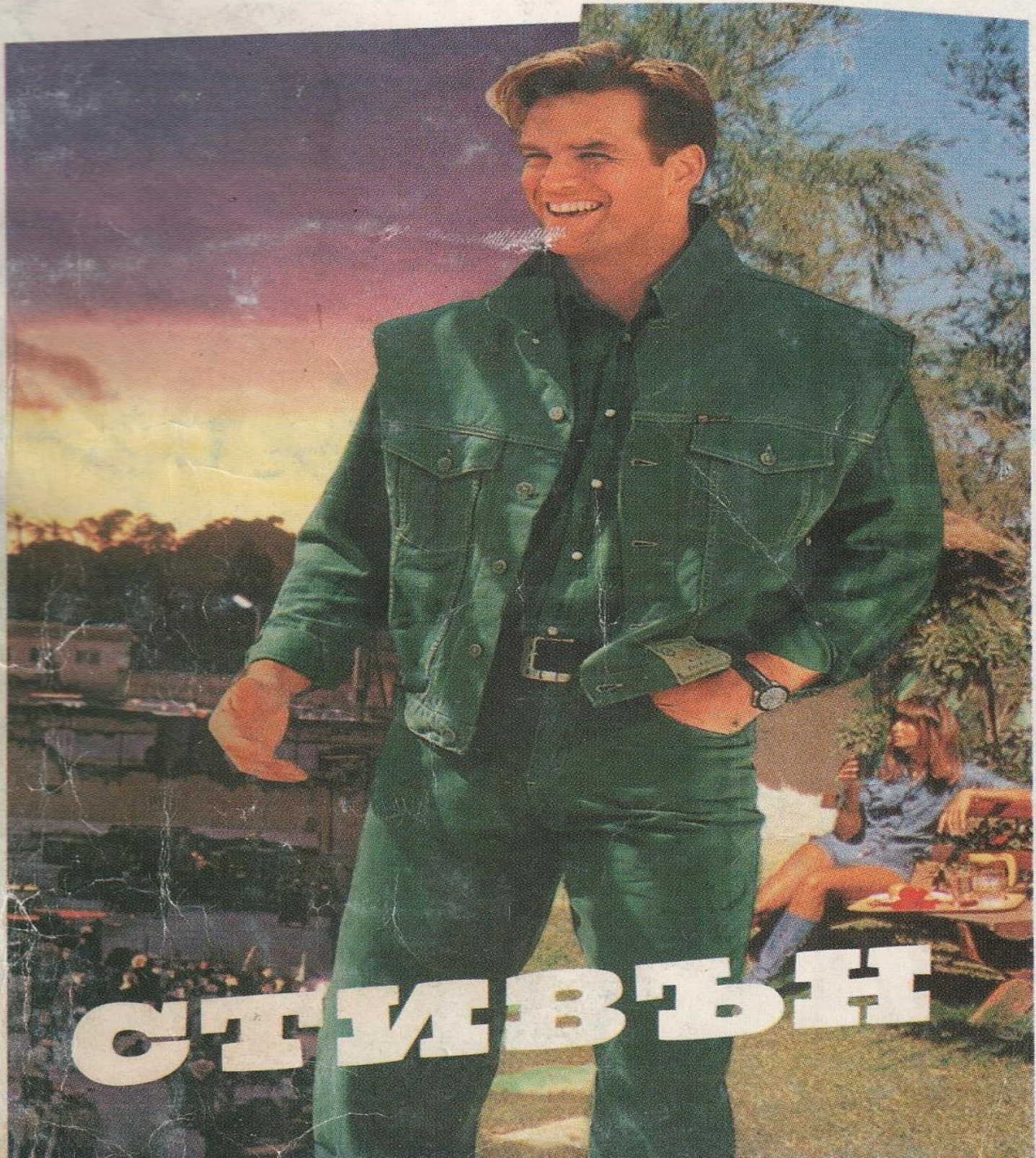

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

22

С ИМЕНА НА МЪЖЕ

МОНИК ДЮБОА

СТИВЪН

МОНИК ДЮБОА СТИВЪН

Превод: Стефан Витанов

chitanka.info

Стивън работи в африкански резерват, защото обича дивите животни, девствената природа и волния живот.

Случайността го среща с очарователната и талантлива журналистка от Сан Франциско Джуди. Невероятната екзотика, красотата на джунглата, опасните срещи с браконieri ги сближават.

И лумва любовта...

I

Небето над Сан Франциско беше синьо и блестящо. Слънцето грееше, сякаш за да се извини на жителите на града за двата предишни дъждовни дни. Не се виждаше и най-малкото облаче. От време на време откъм морето появяваше лек бриз.

Беше петък следобед, малко след два часа. Улиците бяха изпълнени с хора. Човек можеше да си помисли, че жителите на калифорнийската столица нямат никаква друга работа, освен да седят под пъстроцветните чадъри на кафенетата, да ядат сладолед и да пият кафе и лимонада. Краят на седмицата беше почти дошъл. Нервното ежедневие забавяше постепенно хода си, грижите и проблемите като че ли вече не бяха толкова неприятни и можеха да бъдат оставени на заден план. Предстояха два дни почивка по безкрайните плажове около Тихия океан, в залива Монтерей или просто на верандата на собствения дом, на чашка с приятели.

Млада жена с бяла лятна рокля бързаше по „Юниън скуайър“. Лицето ѝ, напълно в унисон с околния пейзаж, излъчваше радост и задоволство от живота. Джуди Грант, двадесет и четири годишна, журналистка, само преди няколко минути беше завършила един репортаж за „Сан Франциско кроникъл“, където работеше от дипломирането си в университета. Темата на материала бе — „Нарастващата заплаха за животинския свят от строежите на новите магистрала“, не беше кой знае колко насърчаваща, но в края на краищата не се беше получило толкова зле. Това, което беше свършила, ѝ харесваше.

Пусна бледозеления плик в пощенската кутия, погледна за миг часовника си, пресече улицата и ускори крачки в посока към „Гиъри стрийт“.

Подмина няколко улични кафенета, без да им обърне капчица внимание, сякаш сенките под чадърите и ледените напитки не я привличаха ни най-малко. Млад мъж в бял костюм и игрив поглед ѝ предложи да я почерпи един сладолед, но тя даже не забави хода си.

На следващата пресечка спря и се озърна. Поглади няколко пъти къдравата си руса коса, спускаща се на вълни върху раменете. След това продължи с бързи крачки. На ъгъла на „Гиъри стрийт“ отново се огледа няколко пъти.

Въпреки старанието си, откри белия открит кадилак чак когато почти беше стигнал до нея. Махна на шофьора и очите ѝ светнаха. Колата забави ход и спря. Дейв Мортън се наведе и отвори вратата.

Тя скочи леко вътре и го целуна по бузата. Дейв се усмихна и подкара кадилака с такава скорост, сякаш се канеше да излети във въздуха.

— Хубаво е, че те виждам — започна той и хвана лявата ѝ ръка.

Джуди обърна глава и го погледна в очите. „Страхотен е“ — мислеше си, докато разглеждаше загорялото му от слънцето лице. Изглеждаше спокоен, отпуснат, но същевременно чертите му издаваха решителност и мъжественост.

Отвори чантата си, извади слънчеви очила и ги положи. Отпусна се назад, като остави косата си да се развява от вятъра.

— Имах голям късмет — продължи Дейв.

Гласът му беше дълбок и плътен. Тя отново се загледа към него.

— Открих чудесна къщичка близо до Малибу. Има широка тераса и страхотен изглед, почти като на Хаваите — засмя се, включи радиото, премина в лявото платно и увеличи скоростта. Джуди се загледа как автоматичната антена се издига до предното стъкло, а после до слуха ѝ достигна забързаният ритъм на рок — любимата ѝ музика.

— Това го излъчват специално за теб — обади се Дейв, заплаших Колеман Браун с уволнение, ако посмее да пусне нещо друго по това време.

Тя се засмя. Дейв беше програмен директор на една от местните радиостанции, а Колеман Браун беше музикалният редактор. Двамата бяха големи приятели, постоянно се движеха заедно и сипеха майтапи наляво и надясно. Джуди ги наричаше „гимназистите“.

Кадилакът междувременно беше излязъл от централната част на града и се движеше по крайбрежния булевард. Океанът блестеше на следобедното слънце като шлифован брилянт. Голям бял кораб пътуваше на запад към далечния хоризонт, оставяйки след себе си дълга следа.

— Успя ли да завършиш статията? — попита Дейв.

Джуди кимна.

— Изпратих я, докато идвах за срещата. Мисля, че се получи добре.

Той се засмя.

— Изобщо не съм се съмнявал за последното. Надявам се, че в „Кроникъл“ са в състояние да оценят таланта ти. Между другото нашето предложение важи с пълна сила...

Тя го погледна замислено.

— Знам.

Преди четири седмици ѝ беше направил предложение от името на радиоканала да стане водеща на една от рубриките: „Сан Франциско днес“.

Хонорарът беше впечатляващ, а условията за работа съвпадаха напълно с представите ѝ за свободна журналистика.

Въпреки това беше отказала.

Спомни си за дългите разходки покрай плажовете и из парковете, докато обмисляше предложението. Не беше лесно човек да обясни защо отклонява такава съблазнителна оферта. Накрая просто бе казала: „Не мога да приема предложението.“

— Дейв... Ти предложи ли ѝ?...

Не можа да продължи, понеже Дейв зави толкова рязко, че трябваше да се хване за облегалката.

— Извинявай, скъпа — измърмори той и посочи към групата постройки на около две мили от тях. — Виждаш ли онази къща, втората отдясно? Там живее Дон Кърби.

Джуди кимна. Дон Кърби напоследък беше станал звезда в Сан Франциско, след като се бе изкачил с голи ръце на най-високия етаж на един небостъргач в центъра на града.

— А там отзад е била къщата на един известен твой колега.

Погледна го въпросително.

— Колега ли? Ами!

— Да, да. Било е преди около деветдесет години. На това място си е построил къща самият Джек Лондон.

— Ама той е писател, а не журналист.

Дейв я погледна развеселен.

— Не казвай на твоите редактори това, което ще чуеш сега! Джек Лондон е писал дори за същия вестник, който публикува миналата седмица статията ти за „Лунната долина“.

Джуди учудено повдигна вежди. Кадилакът междувременно се беше изкачил на хълма и под тях се виждаше цялото крайбрежие.

— Там отзад е къщата, която наех — обади се Дейв. Посочи към едно бяло бунгало на около сто метра от брега на океана. Сърцето на Джуди трепна. Дейв беше избрал великолепна малка къщичка и тя щеше да им принадлежи през целия уикенд. Ще бъдат само двамата.

За известно време той се съсредоточи в карането. След малко колата се спусна надолу и отби по песъчливия страничен път. След пет минути спряха пред бунгалото.

— Е, какво ще кажеш?

Джуди сияеше:

— Страхотно е, Дейв!

Той спря мотора на колата и я прегърна през раменете. Джуди облегна глава назад и затвори очи:

— Целуни ме...

Почувства как по тялото ѝ се разлива приятна топлина, когато устните му докоснаха нейните — отначало едва доловимо, а после все по-настойчиво и страстно. Ръката му бавно се плъзна по бялата ѝ лятна рокля. Джуди усети как пръстите му разкопчаха копчетата на деколтето и се плъзнаха по кожата.

— О, Дейв!

Изви глава настрани, като следваше движенията му. Погледът ѝ се замъгли, а устните се разтвориха леко.

— Ела — прошепна ѝ тихо. — Нека да влезем в къщата.

Джуди усети как възбудата обзема цялото ѝ тяло. Отвори вратата на кадилака и излезе навън.

Дейв заобиколи и ѝ подаде ръка. Оттук можеха да чуят шума на прибоя. Джуди вдиша с наслада хладния морски въздух.

Приятелят ѝ бръкна в джоба на якето и извади ключа за входната врата. Отвори и я прегърна през рамо. Заедно влязоха в преддверието на бунгалото.

Джуди беше очарована. Всички врати бяха стъклени и създаваха усещане за простор. Холът беше от западната страна и от прозореца се виждаше океанът. Плажът започваше почти от терасата. Отляво имаше

малка кухничка. На прозореца беше кацнала една чайка и си оправяше перушината. От другата страна беше спалнята с огромно френско легло.

Дейв сложи ръце на раменете ѝ. Тя облегна глава на гърдите му. Предстояха им два и половина дена...

Пръстите му започнаха да гаят леко голите ѝ рамене.

— Принадлежи само на нас двамата. През целия уикенд...

Тя затвори очи. Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ, тя пое дълбоко въздух.

Започна да я целува леко по шията и раменете. Ръцете му обгърнаха талията ѝ. Джуди усети как дишането му се ускорява.

— О, Дейв!

Прегърна го и се притисна към него с всичка сила. Телата им се сляха. И двамата бяха просто луди от радост и възбуда.

— Ела! Ела да идем в спалнята!

Джуди дръпна глава и го погледна в очите. Кимна, но все още не помръдваше от мястото си.

— Какво има, скъпа?

— Искам да те попитам...

Не я остави да се доизкаже. Вдигна я внимателно на ръце и я занесе в спалнята. Сложи я на леглото.

— Много си красива — промълви той и започна да разкопчава ризата си.

Джуди чуваше собственото си дишане. Всяко негово докосване направо я наелектризираше. И все пак...

— Дейв... — погледнато твърдо в очите. — Моля ти се...

Той беше свалил ризата си и се наведе напред. Целуна я по устните, а ласките му станаха нетърпеливи. Плъзна пръстите си под роклята и започна да гали твърдите ѝ гърди.

Искаше да се противопостави на близостта му, но ласките и мирисът на тялото му я накараха да загуби контрол над себе си.

„Първо трябва да му кажеш — чу някакъв вътрешен глас в себе си. — Трябва да говориш с него, преди да се любите...“ Но страстта и възбудата взеха връх. Като че ли чувствата бяха единственото, което управляваше тялото ѝ.

Дейв я целуваше по устните и бузите. Беше извън себе си от възбуда. Джуди застана тихо.

— Джуди — прошепна ѝ той в ухото, — желая те... — дъхът му се учести. Вдигна роклята ѝ нагоре и започна да я гали по бедрата.

„Не! — извика нещо в Джуди. — Ти се закле да говориш!“

Краката ѝ се разтвориха бавно.

Ласките му ставаха все по-страстни. Ръката му отиваше все по-нагоре „Не!“

Пръстите му достигнаха целта си. В този момент тя хвана ръката му и каза твърдо:

— Моля те, Дейв!

Той отвори очи и погледите им се срещнаха.

Джуди с мъка преодоля желанието да се притисне отново до него и да му се отдаде докрай. Овладея се в последния момент.

— Моля те — повтори тя по-тихо, без да сваля погледа си от него. — Първо ми кажи дали си говорил с Шърли?

— Джуди! — погали я по косата. — Нека да не се занимаваме с това точно сега! Нека да мислим само за нас двамата! Само това си струва.

Отново се наведе към нея и потърси устните ѝ.

— Не, искам първо да ми отговориш на въпроса!

Дейв седна в леглото и се загледа в тавана.

„Май вече ми отговори“ — помисли си Джуди и сведе очи надолу. С дясната си ръка оправи презрамката на роклята си.

Настана неловко мълчание. По едно време Дейв се обади.

— Ами... просто не става. Ситуацията не го позволява.

Джуди преглътна:

— Не си опитал нито веднъж.

— Напротив, напротив, дори няколко пъти! Но всеки път, когато решавах да говоря с Шърли, нещо ми попречваше или тя просто отклоняваше разговора в друга посока.

Вдигна глава и я погледна в очите.

— Толкова ли е важно? Знаеш, че така или иначе ще се разведа с Шърли...

Тя се поколеба.

— Моля те — продължи Дейв, — ние все пак не сме деца. Аз те обичам и те желая. Искам да се любим. Тук и сега. Ще се разведа с Шърли. Обещах ти не един път. Има ли някакво значение дали съм говорил с нея или не?

„Без съмнение“ — помисли си Джуди. Дейв я погали по гърдите и се усмихна. Тя хвана ръката му и я отклони леко, но решително.

— Моля те, Джуди! В края на краищата живеем в двадесети век. Ама ти...

— Да!

— Държиш се като английските пуритани от десети век. Може би ще кажеш, че трябва първо да се оженим, преди да спим заедно, така ли?

Тя се усмихна колебливо.

— Разбира се, че не, Дейв. Ако бях пуританка, нямаше да се намирам на това легло. Знаеш го точно толкова добре, колкото и аз.

— Радвам се, че все пак мненията ни съвпадат по някои въпроси — той се засмя и я хвана за ръката.

Тя поклати глава.

— Мисля, че не ме разбра добре — гласът ѝ стана по-твърд от преди.

— Как така?

— Ами така. Нямам амбицията да ставам метреса за през уикенда на някой си програмен директор.

Дейв се втренчи в нея, сякаш му беше зашлевила плесница.

Джуди почувства как очите ѝ се напълниха със сълзи.

— От няколко седмици ми обещавах да говориш със съпругата си за развод. И какво излезе от това? Нищо! Досега не си обелил една-едничка дума. Всеки път чувам едни и същи нелепи извинения. Един път моментът не бил подходящ, после — тя била отклонила разговора. Ама че дивотия!

Джуди се разхълца.

— Знаеш ли какво си мисля? — погледна го разярена. — Мисля, че изобщо нямаш намерение да говориш с нея на тая тема. Всъщност нямаш намерение и да се развеждаш! И никога не си си и помислял да се жениш за мене. Това, което ти трябва, е жена в леглото за през уикенда. Да ти достави няколко часа удоволствие и да разнообрази отегчителния ти семеен живот.

Дейв пое шумно въздух.

— Джуди, моля те. Ти просто не се чуваш какво говориш!

— Напротив!

Кимна, сякаш за да подсили действието на думите си.

— Я си спомни колко пъти си ме уговарял да дойда с тебе на някоя от командировките ти. Да споделям с тебе хотелската ти стая. И всеки път обещавахе все едно и също: „Ще говоря с Шърли. Веднага след това ще уредим развода и ще се оженим с тебе.“

Джуди стана и с няколко бързи движения оправи дрехите си.

Дейв протегна ръка към нея, но тя я отблъсна.

— Спести си думите! Само си губиш времето.

Той прехапа долната си устна и загледа объркано как тя се отправя към вратата. Направи движение, като че ли искаше да я спре, но не му достигна решителност. Преди да излезе в коридора, тя се поколеба за момент. След това свали сребърния пръстен от лявата си ръка и го хвърли в леглото.

— Не искам да ти бъда в тежест — задавяше се тя от сълзи. — Можеш да го подариш на следващото си гадже...

Дейв скочи от леглото. Въртеше очи като обезумял, но не продума нищо. Тръгна след нея и отвори уста да каже нещо, но тя го спря с жест.

— Остави, остави — сега сълзите й свободно се стичаха по бузите. — Не е необходимо да ме изпращаш. Ще взема такси.

II

— Здравсти, Джуди! Виж ти, каква случайност. Тъкмо се канех да ти се обаждам.

В малкото кафене почти нямаше хора. Деби Стейси остави купчината книжа на масата и седна до приятелката си.

— Преди няколко минути ми се обади Пит Джонсън. Предложи ми много съблазнителна работа. Обаче...

Внезапно спря словоизлиянието си и се наведе напред.

— Хей, ама ти май изобщо не ме чуваш?

— Чувам те, чувам те...

— Изражението ти не е особено щастливо.

Един келнер се приближи към масата.

— Едно капучино, ако обичате — поръча си Деби и хвърли поглед към чашата на Джуди.

Кафето ѝ беше недокоснато. Приятелката ѝ я хвана за ръката и я погледна в очите.

— Какво става тука? Събота сутрин е, слънцето грее. Наоколо е пълно с любезни хора и хубави неща, а изражението на лицето ти е такова, сякаш преживяваш най-малкото края на света.

Придърпа стола си по-близо до масата и остави отгоре ръчната си чанта. След това извади кутия цигари и предложи една на Джуди, но тя отрицателно поклати глава.

Деби остави настрана кутията и се намръщи.

— Тая работа не ми харесва. Какво се е случило? Да не са ти обрала жилището? Или може би са ти върнали последната статия? Аха, сетих се, някой ти е казал, че прилича на Бет Дейвис!

Джуди се усмихна, но въпреки това изражението ѝ остана тъжно.

Деби стана сериозна.

— Добре де, да оставим майтапите. Кажи ми какво те е разстроило толкова! В края на краищата не е имало земетресение!

Джуди не отговори и впери поглед в празното пространство. Деби обаче не я остави.

— Да не би... да не се е случило нещо лошо? — снижи глас, сякаш думите ѝ можеха да причинят болка на приятелката ѝ.

Джуди бавно фокусира погледа си върху лицето ѝ, след което каза:

— Е, не е чак толкова лошо.

Деби въздъхна облекчено:

— Добре де, тогава остава само едно — любовни терзания!

Джуди се поколеба, после кимна.

— Да. Но една подобна история може да ти причини доста неприятности. Особено ако дойде така неочаквано.

Деби си запали цигара, прибра запалката обратно в чантата си и я загледа изпитателно.

— Само не ми разправяй, че имаш проблеми с Дейв. Срегнах го преди няколко дена и той беше толкова влюбен в теб, че да си призная, започнах да ти завиждам.

Джуди прекара показалец по ръба на кафената чашка.

— Между нас... всичко е с вършено — каза тихо.

Деби щеше да се задави.

— Хайде бе, майтапиш се. Трябва да ти кажа, че не си много остроумна.

Джуди поклати глава.

— Бих желала да имаш право. За съжаление обаче нещата стоят точно така. Вчера се поделихме.

— Значи ти си му дала пътя. Разкарала си мъж като Дейв Мортън, така ли?

Очите ѝ се разшириха. Джуди кимна.

— Не мога да повярвам. Такъв човек като него няма да намериш скоро, повярвай ми! Изглежда блестящо, има много пари, не се стиска и се държи толкова мило! Исква да се, развежда с жена си заради тебе и да се ожените! А ти скъсваш с него.

— Не вярвам насериозно да си е мислил всичките тези работи — заяви Джуди.

— Какво?

— Това за развода и за женитбата. Обещаваше ми поне десет пъти да говори с нея, но не го направи.

Деби отмести една къдрица, която беше паднала на челото ѝ.

— Значи си мислиш, че просто е искал да се позабавлява с теб, така ли?

— Да, всичките му обещания бяха само за да ме задържи при себе си. А в действителност е искал само едно.

— Искал е да бъдеш в леглото му.

Джуди кимна и приятелката ѝ я погледна объркано.

— Мисля, че загубата за тебе е не по-малка, отколкото за него. Може би просто ти е омръзнал, а?

Джуди смръщи чело.

— Ти мислиш... че съм спала с него, така ли?

— Ами естествено — отвърна Деби. — Аз поне непременно бих го направила, ако бях на твое място.

Джуди изглеждаше объркана. Деби ѝ се усмихна окуражително.

— Щях да го заведа някъде за през уикенда и тогава... — усмихна се заговорнически.

— И какво тогава?

— Щях да му изпълня някои от съкровенията желаниа.

— Щеше да идеш в леглото му, така ли?

— Ами да! Но само един-единствен път. След това бих го отблъсквала. И разговорът със съпругата би последвал много бързо.

Деби се засмя. Джуди се загледа замислено в тавана, после поклати глава.

— Мисля, че не бих могла да направя това.

— И защо не?

Джуди се облегна назад на стола.

— Дейв е женен мъж. Има си съпруга и две доста големи деца.

— Е, и какво от това? С какво се променя ситуацията? — Деби се загледа в Джуди, като клатеше глава. — Няма ли да поумнеееш най-накрая да избиеш от главата си всичките тези превземки.

— Не мога — отговори Джуди. — Това не са превземки. Знам само, че нещата имат определени граници. Не ми се ще да ставам метреса на някакъв шеф в радиото за през почивните дни. Не искам също така да предизвикам развод със съпругата му, само защото на нас двамата ни е било добре да спим заедно.

Деби махна нетърпеливо с ръка.

— Ти май самата не знаещ какво искаш.

— Искам мъжът до мен да ме обича — отговори Джуди натъртено. — Искам да живее заедно с мен и то по собствено желание, защото ме харесва като човек, а не понеже имам хубаво тяло.

Деби прехапа долната си устна.

— Така, така. Изискванията ти към партньора в живота са доста сурови, нямащо.

— Това е положението — отбеляза Джуди.

Деби беше изпушила цигарата. Угаси я в пепелника и се усмихна. Двете с Джуди се познаваха от много години, имаха си доверие и винаги споделяха проблемите си съвсем открито. В последно време обаче, като че ли, в разбиранията и действията им се очертаваше все по-голяма разлика. Деби се загледа в приятелката си и забеляза, че очите ѝ са изпълнени със сълзи.

— Защо си толкова тъжна? — опита се тя да я успокои. — Него вземай толкова навътре. Ще се оправещ. Нали знаещ, че времето лекува всички рани.

За момент настъпи мълчание. На съседната маса се настаниха двойка съпрузи на средна възраст. Отсреща под чадъра стояха момче и момиче и влюбено се държаха за ръцете.

— Може би трябва да напусна Сан Франциско за известно време — обади се Джуди замислено. — Понякога си мисля, че в този град просто не ми върви.

Деби поклати глава.

— Тук не си права. Спомни си все пак, че си една от най-добре платените журналистки в този град. А това е професия, в която повечето хора се утвърждават след дълги години работа.

— Така е. Но сега не говорим за работата, а за личния ми живот. А в него не съм имала нищо добро в Сан Франциско.

Деби замълча. Като че ли приятелката ѝ имаше право. Преди да срещне Дейв Мортън, Джуди излизаше известно време с Роджър Брейди. Роджър беше пилот към частна авиокомпания, изпълняваща чартърни полети. Всичко вървеше много добре, докато един ден той просто отлетя нанякъде и не се върна...

Внезапно Деби се оживи, взе чантата си и започна да рови из някакви листа в нея.

— Знаеш ли, дойде ми една идея!

Извади един плик, измъкна от него лист хартия и го разгъна.

— Нали ти казах преди малко за предложението на Пит Джонсън. Познаваш го — шеф на редакцията на „Ивнинг хералд“. Предложи ми работа, но за съжаление не мога да я приема, понеже имам други задължения. Може би ще те заинтересува...

Хвърли един поглед върху листа.

— Чувала ли си за професор Джордж Райли?

Джуди се замисли.

— Да не е оня от университета в Калифорния, дето изследваше животните?

— Същият! А да си чувала с какво се занимава напоследък?

— Мисля, че щеше да заминава за Азия и да ръководи някакъв проект за приспособяване на тигрите към естествената им среда.

— Почти позна. Само че не са тигри, а лъвове, и не в Азия, а в Африка.

Джуди кимна.

— Добре де, но какво общо има Пит Джонсън с тази работа?

— Слушай сега — Деби помести чантата си малко настрана. — Пит Джонсън провел чрез вестника си анкета за проучване на предпочитанията на читателите. Оказало се, че ги интересуват особено две теми — приключения и научни изследвания.

Джуди слушаше внимателно.

— А, значи Пит Джонсън търси някой, който да пише репортажи за работата на експедицията на професор Райли.

— Точно така — кимна Деби. — Хубавото е, че няма да бъде един-единствен репортаж, а цяла серия материали. Пит Джонсън е измислил за целта нещо специално.

— И какво е то?

— Серията трябва да бъде написана под формата на писма.

Джуди се развесели.

— Под формата на писма ли? Не е ли малко старомодно?

— Не, не! Джонсън възнамерява да ангажира някой, който ще прекара няколко седмици в Кения заедно с професор Райли. Той или тя ще бъде пълноценен участник в експедицията и ще описва нещата като човек, пряко работещ по проекта. Материалите ще излизат всяка събота и неделя в подлистника. Серията вече си има и заглавие.

— И какво е то?

— „Приключенията в нашето съвремие — писма от джунглата.“

Джуди се засмя.

— Ако работата потръгне — продължи Деби, — серията би могла да бъде продължена. Пит Джонсън е пълен с идеи — за репортажи от големи строителни обекти, джунгли, арктически експедиции, самотни острови в Тихия океан всичко, което мирише на приключения и екзотика.

— Хм, звучи ми интригуващо.

— Направо е супер — Деби започна да се въодушевява. — Така бих искала да мога да приема предложението!

— А защо не можеш да го приемеш?

— Преди две седмици сключих стабилен договор с „Кроникъл“. А освен това... Дейвидсън със сигурност няма да ме пусне да замина.

Джуди отпи от кафето. Беше напълно изстинало.

— Този професор Райли сега в Кения ли е?

Деби кимна.

— На север от Найроби. В една почти девствена област. В миналото там живеели хиляди лъвове. В последно време броят им намалял заплашително.

Джуди си спомни някаква статия за Южна Африка, която беше чела преди няколко седмици. Авторът беше въодушевен от дивата красота на тази земя и говореше за „чувството на безгранична свобода“, което обземало човека, щом стъпел там. Твърдеше, че това бил зовът на дивото, който не би могъл да се усети, където и да било в цивилизования свят.

— Е, какво ще кажеш — обади се Деби. — Харесва ли ти предложението?

Джуди се поколеба.

— Не мога да кажа веднага. Не знам точно.

Все пак Пит Джонсън щеше да очаква от нея да живее известно време с професор Райли. А това значи, че ще трябва да се откаже от всички удобства на цивилизацията и да живее няколко седмици в най-примитивни условия в джунглата. Ще спи в палатка, навън ще обикалят диви зверове...

Въздъхна дълбоко.

От друга страна това означаваше шанс да напусне Сан Франциско за известно време, а с това и да остави зад гърба си всичките проблеми и грижи от последните седмици.

„Не знам какво да правя“ — каза си наум.

— Но какво толкова му мислиш? — настояваше Деби. — Няма какво да загубиш.

Хвана ръката на приятелката си.

— Вземи се в ръце и кажи да. Шансът е едно на хиляда! Освен всичко останало, това ще означава и издигане в професията — представи си, че серията има успех! След това ще те засипят с предложения за договори — един от друг по-съблазнителни. Освен това ще си проветриш главата, ще се запознаеш с нови хора и с друга култура. Това е като едно ново начало.

Джуди затвори очи за момент. „Това за новото начало е вярно и по други причини“.

Деби продължаваше да говори, но гласът ѝ като че ли идваше някъде отдалече. Потъна в мисли.

Спомни си някакъв филм за Кения, който беше гледала преди известно време. След това се замисли за разказите на една приятелка, която беше прекарала почивката си някъде около Момбаса. Всички, които бяха ходили по тези географски ширини, бяха във възторг от красотата на природата.

„Ще бъде ново начало...“

Мислите ѝ се върнаха към събитията от последните дни. Дейв, бунгалото на брега на океана, стъклените врати, обещанията, разочарованието...

Вдигна бавно глава и погледна приятелката си.

— Е? — Деби беше изпълнена с очакване.

По устните на Джуди премина тънка усмивка. След това посегна към чантата си.

— Ела, ще платим и отиваме в офиса на Пит Джонсън.

III

— Моля, преустановете пушенето, затегнете коланите и изправете седалките на креслата си.

Джуди почувства, как сърцето ѝ заби по-бързо. Гласът на главната стюардеса беше любезен и същевременно властен. Би трябвало да ѝ действа успокояващо, но кой знае защо ѝ навяваше мисли за капризите на съдбата, за повратни случайности и безбройни, дебнещи отвсякъде опасности.

Съедини двата края на колана и изви глава настрани. През прозореца можеше да се видят белите облачета, приличащи на ябълкови цветчета, разпръснати по цялото небе до хоризонта. Небето отгоре беше яркосиньо. Слънцето грееше ярко и хвърляше отблясъци по крилата на самолета.

Машината бавно започна да губи височина. Мислите на Джуди се върнаха към последните дни, изпълнени със събития.

Бяха минали точно две седмици, откакто бяха отишли с Деби в офиса на Пит Джонсън в центъра на Сан Франциско. Отначало Пит помисли, че Деби е приела предложението. Когато научи, че Джуди се интересува от работата, очите му светнаха, изправи се и взе да се разхожда напред-назад пред бюрото си.

— Чел съм всичките ви репортажи и намирам, че писането ви се удава, чудесно. Пресъздавате обстановката много реалистично. Наистина едва ли има някой, на когото бих поверил тази работа с по-голямо удоволствие.

След двадесет минути тримата вдигнаха по чаша шери за успеха на току-що подписания договор.

Самолетът се гмурна в пелената от облаци.

За момент корпусът на машината потрепери, вероятно поради някаква въздушна яма. Джуди усети лек натиск в ушите. В следващия момент се ококори.

Излязоха от облачния слой. Отдолу, докдето погледът стигаше, се простираше Атлантическият океан.

Повърхността на водата беше синьо-зелена и блестеше на слънцето. На хоризонта разликата между океана и небето почти не се усещаше и човек добиваше илюзията за безкрайно открито пространство. Джуди с усилие разпозна в далечината крайбрежието на Африка. От вълнение стисна здраво облегалката на креслото.

Кения... Найроби... а след това — неизвестност и необятна джунгла.

Цяла седмица беше седяла в жилището си и беше чела книги за историята и съвременното на тази страна, за хората в нея и тяхната култура. Беше учила усърдно и, доколкото позволяваше ограниченото време, се беше подготвила за работата си тук. Въпреки всичко не можеше да преодолее вълнението и чувството на напрегнато очакване.

Един от авторите беше написал:

„В тази страна има някаква магия и никой, който е дошъл тук поне веднъж, не е успял да се освободи от нея.“

Джуди разбираше какво е имал предвид. След всичките описания на експедиции, сафарита, след приключенските романи и филмите, тя почти не вярваше, че ще види със собствените си очи всичко това, което предизвикваше такъв възторг у другите хора.

Самолетът намали скоростта си и се сниши над пистата. Капаците на колесниците се отвориха. Бетонната повърхност под него се приближаваше с главозамайваща скорост. Двигателите се завъртяха в обратна посока, действайки като спирачки и тънкият им вой изпълни салона. Машината надигна предницата си малко нагоре и плавно докосна пистата на летището в Найроби.

Пътниците бяха притиснати напред от инерцията при маневрата за спиране. Воят на моторите се усили за миг, а после постепенно утихна.

— Капитан Уайт и неговият екипаж се разделят с вас, пожелавайки ви приятно и ползотворно пребиваване в Кения — чу се плътният глас на командира на полета. — Надяваме се, че полетът с нашата компания ви е доставил удоволствие и бихме се радвали да ви видим отново на борда на нашия самолет.

Гласът от високоговорителя утихна и се чу лека музика. Пътниците се надигнаха и започнаха да се подготвят за слизане.

Към самолета се приближи подвижна стълба и отвори се вратата.

Джуди излезе една от последните. Слезе по стълбичката, премина през дългия коридор до залата за пътници и се отправи към лентата за багажа.

Хвърли поглед през огромните панорамни прозорци. В далечината се виждаше Найроби, който със своите седемстотин хиляди жители изглеждаше малко градче в сравнение с Лос Анжелис или Сан Франциско. Отзад в далечината се виждаха очертанията на планинска верига. С белите си високи сгради и огромните рекламни надписи навсякъде, столицата на Кения напомняше на Джуди за Солт Лейк сити, където беше прекарала по-голямата част от детството си. Щастливи години...

Продължи към лентата за багажа. Имаше късмет — двата ѝ куфара излязоха почти веднага. Джуди ги взе, постави ги в една количка, която намери наблизко, и се отправи към митническия контрол.

Чернокож, висок като върлина служител ѝ взе паспорта и го разтвори.

— О, вие сте журналистка?

Джуди кимна.

След това ѝ върна паспорта.

— Няма да проверявам багажа ви — осведоми я любезно и се усмихна приятелски.

Натисна едно копче, вратичката на митническата контрола се отвори и я пропусна да излезе.

— До павилиона за вестници ще те чака господин Стивън Джаксън — ѝ беше казал Пит Джонсън. — Това е пазачът на резервата, където е лагерът на професор Райли. Ще го познаеш по широкополата шапка, с която, според думите на професора, не се разделял дори и по време на сън.

Джуди се приближи до павилиона. На витрината се виждаха вестници и списания от целия свят. Само че, колкото и да се оглеждаше, не можа да види широкопола шапка.

Помести количката с багажа малко настрани и се загледа към големия часовник на стената. Самолетът беше пристигнал точно по

разписание. Не можеше да става дума за грешка от нейна страна. Реши, че господин Стивън Джаксън трябва да е имал проблеми с паркирането. Приблужи се към щанда и си купи някакво модно списание. Седна на най-близката пейка и започна да чете. Но колкото и да се мъчеше да се концентрира върху списанието, погледът ѝ непрекъснато се местеше към големия часовник.

Времето минаваше. Десет минути, четвърт час...

Поклати глава. Стивън Джаксън не се виждаше никакъв. Междувременно беше изминал половин час.

Сгъна списанието и го пхна в чантата си. Започна да става нервна. Все по-често отправяше поглед към стъклената врата на входа.

Най-после! Около тридесетгодишен мъж с летен костюм и бели обувки се приближи откъм паркинга. Носеше шапка с широка периферия и тъмни очила. Влезе в залата, огледа се и почти веднага се запъти към павилиона за вестници.

Джуди стана.

— Здравейте — извика тя и махна с ръка.

Мъжът се спря и я погледна. След това се приближи няколко крачки.

— Вие ли сте мис Джуди Грант?

Тя въздъхна облекчено.

— Да, а вие без съмнение сте господин Стивън Джаксън?

Мъжът поклати глава.

— Не, не! Името ми е Уорнър, Бърт Уорнър. Стивън Джаксън ми се обади преди няколко минути. Каза, че по всяка вероятност ще чакате на това място.

Джуди разглеждаше новия си познат. Беше висок и широкоплещест, със загоряла от слънцето кожа.

— Стивън ме помоли да ви съпроводя до хотела. Там ще пренощувате, ако нямате нищо напротив. Той ще ви вземе оттам утре следобед.

Джуди го погледна изненадано.

— Мислех, че от летището ще заминем директно при професор Райли в резервата.

Уорнър се засмя и взе куфарите ѝ.

— Така ли го бяхте запланувала?

— Ами да.

Взе багажа и се отправи към изхода.

— Не ви съветвам да използвате термина „планиране“, докато се намирате в Кения — обясни той. — Просто го изхвърлете временно от речника си. Вместо него тук са популярни други термини, като например „импровизация“, „търпение“ и „здрави нерви“.

Джуди вървеше отзад. Излязоха от сградата на летището и вдъхнаха сухия, горещ въздух. Бърт Уорнър я заведе до голям джип, сложи куфарите на задната седалка и ѝ помогна да се качи.

— Между другото, аз съм колега на Стивън Джаксън — обясни той на Джуди, докато изкарваше джипа от паркинга на летището. — Работя като охрана на долината Нгодо и имах малко работа в централата ни тук, в Найроби. А пък и използвах възможността да прекарам няколко дена в цивилизацията.

Гласът му беше дълбок и силен, а на устните му беше кацнала закачлива усмивка. Джуди беше чувала, че хората като него се отнасят с презрение към градския живот. Затова го попита:

— Е, и как ви харесва цивилизацията?

Бърт махна с ръка.

— Ще бъда щастлив, когато изляза от тази лудница и се върна при моите животни. Я се огледайте наоколо — автомобили, отровни газове, блъсканица, тесни жилища, агресивност, незадоволени страсти... на какво прилича това! Всеки тича като луд, за да печели пари. Всеки иска да има най-голямата банкова сметка. Ама че умници! Вие собствено виждала ли сте поне един щастлив богаташ?

Изсумтя презрително и се съсредоточи в карането. Пътуваха по една от главните улици на града.

— А вие щастлив ли сте? — попита Джуди.

Той се обърна и я погледна.

— От време на време — да. Дори много щастлив. Когато съм сам с животните в резервата и някоя нощ остана да спя на открито. Когато сутрин слънцето се покаже иззад планината. Или когато вечер всичко утихне и не се чува нито звук, освен може би викът на някоя коала. Човек се чувства в пълна хармония със себе си и със света. Това са моменти, които не бих разменил за нищо на света.

Очите му блестяха, докато говореше.

— Естествено, има и моменти, в които съм нещастен. А напоследък имам все повече поводи за това...

— Как така?

Бърт махна с ръка.

— Всъщност, може би е по-добре самата вие да прекарате няколко дена навън, сред природата. Може би тогава ще ме разберете по-добре.

Джипът сви по една пряка. Бърт спря колата, за да пропусне групичка малчугани, забързани нанякъде.

Джуди се усмихна. „Ама той наистина има много търпение — каза си тя. — Един американец никога не би направил подобно нещо.“

— Ето го и хотелът — обяви Бърт след няколко минути.

Джипът спря на входа на висока сграда. На стъклената врата беше написано със златни букви: „Хотел Империял“.

Бърт скочи от колата, взе куфарите и влезе във фоайето на хотела. Джуди го последва.

Вътре беше приятно хладно. На рецепцията ги посрещна млада чернокожа администраторка и поздрави любезно.

— Мис Грант се нуждае от стая за една нощ — обясни Бърт Уорнър. — Разходите се поемат от управата на резервата.

След това се обърна към Джуди.

— Е, с това моята мисия завършва. Пожелавам ви щастие и приятно прекарване при нас. Накрая искам да ви помоля за една услуга.

Джуди го погледна учудено.

— Моля ви, пишете само това, което сте видяла със собствените си очи. Не правете като другите ваши колеги!

Подаде ѝ ръка. Тя я пое малко объркана. Преди да успее да каже каквото и да било, Бърт Уорнър вече беше напуснал фоайето на хотела. Видя го през стъклената врата как скача в джипа си и потегля, без да се обърне нито веднъж назад.

— Заповядайте, мис Грант, ключа от стаята ви.

Джуди се обърна и го пое от ръката на младата жена.

— След две минути ще ви донесат багажа. Стаята е на третия етаж. Асансьорът е в дъното.

След малко беше в стаята. Помещението беше широко и луксозно обзаведено. Имаше големи прозорци, както навсякъде в хотела. Климатичната инсталация работеше отлично.

Отвори вратата към терасата и излезе навън. Усети съвсем лек полъх върху кожата на лицето си. Облегна се на перилата и затвори очи.

Африка...

Все още като че ли не можеше да повярва, че се намира съвсем сама тук, на чужд континент, на повече от десет хиляди километра от дома.

Африка...

Какво щяха да ѝ донесат идващите дни, които щеше да прекара тук? Какво щеше да се случи? Ще се потвърди ли всичко, което беше изчела за тази страна и както си го представяше? Или всичко ще се развие по съвсем друг начин?

За момент си спомни думите на Бърт Уорнър. „Има и моменти, когато съм нещастен. За съжаление, напоследък имам все повече поводи за това...“

Какво искаше да каже? Какво имаше предвид с тези думи?

„Просто трябва сама да добия впечатления — мина ѝ през ума. — Нещата постепенно ще си дойдат по местата, а аз не трябва да забравям за какво съм дошла тук. Най-важното е да напиша добър материал, а всичко останало са подробности...“

На вратата се почука и тя отиде да отвори. Младо момче внесе куфарите ѝ в стаята. Даде му неизменния бакшиш ѝ се зае да разопакова нещата си.

Остатъкът от следобеда употреби, за да вземе студен душ, да почине малко и да напише няколко пощенски картички. Преди всичко искаше да изпрати една на Деби Стейси.

Слезе с асансьора долу на рецепцията и остави кореспонденцията си на администраторката.

— Харесва ли ви стаята? — попита я младата жена, която на обяд ѝ беше дала ключа.

— Много е хубава.

— Ако сте гладна, ресторантът е на първия етаж. Отворен е отпреди час.

Джуди си спомни, че откакто слезе от самолета не е хапвала нищо. Благодарил на администраторката и се отправи по стълбата към ресторанта.

Седна на една крайна маса и се огледа. Стените бяха облицовани с червеникаво дърво, а от скритите високоговорители долиташе тиха музика. По средата на помещението имаше огромен аквариум с екзотични декоративни рибки.

Келнерът донесе менюто. Поръча си аперитив и се зае да изучава списъка от ястия. Установи, че дори хотел „Риц“ в Ню Йорк едва ли би могъл да предложи такова разнообразие от блюда.

Избра си френска супа и „филе миньон“, а за десерт — шоколадов крем.

Тъкмо щеше да вика келнера за поръчката, когато вратата на ресторанта се отвори и влязоха двама мъже на около четиридесет години. Поздравиха келнера като стар приятел и седнаха на съседната маса.

Докато чакаше да ѝ донесат вечерята, без да иска, се заслуша в разговора им. Двамата приказваха отначало за някаква крупна сделка, която щяла да бъде реализирана с чуждестранна строителна фирма. След това заговориха за трудностите около транспорта на суровини от северната част на страната. После темата на разговора стана резерватът и Джуди наостри уши.

— Наистина не ми е ясно как ще продължава тая работа — започна единият.

— Как така?

— Не си ли чул за инцидентите напоследък?

— Имаш предвид нападенията на браконьерите ли?

— „Нападения“ ми се струва прекалено меко. Вече напуснаха една дузина хора.

— Наистина ли?

— Да, днес чух по радиото, че пак е имало престрелка между служители на резервата и браконьерите.

— Ама че работа! Ей това не мога да го разбера! Напоследък тези момчета стават все по-дръзки. Като че ли се чувстват недосегаеми.

— И оня пазач, дето го интервюираха по радиото, каза, че браконьерите вече не се спирали пред нищо и дори стреляли по хора. Били добре въоръжени и много нагли. Трябва да печелят добри пари тези типове, за да се излагат на такива рискове.

Последва кратка пауза, след което единият от събеседниците се обади:

— В новините отпреди час пак казаха за някакъв инцидент.

— В резервата ли?

— Да. Май че е имало стрелба между пазачите и онези хубостници. Около Каомо.

Джуди, която беше проследила разговора дума по дума, усети как я обзема ужас.

Каомо се намираще по пътя, по който трябваше да минат със Стивън Джаксън за лагера на професор Райли. Фактът, че Стивън не се появи на летището да я вземе, ставаше много съмнителен.

Ако между тези два факта съществува някаква връзка, значи работата, която Пит Джонсън ѝ беше предложил в Кения не е чак толкова безопасна, колкото си беше представяла.

IV

Когато Джуди се появи на следващата сутрин в ресторанта на хотела, изглеждаше отпочинала и спокойна.

Но видът ѝ лъжеше. В действителност не беше могла да заспи до късно през нощта. Беше лежала будна в леглото в размисъл около дочутото вечерта в ресторанта.

След като се прибра в стаята си, дълго разглежда картата на Кения. Нямаше съмнение — пътят за лагера на професор Райли минаваше през Каомо.

Джуди влезе в снекбара и си поръча закуска. В този момент по високоговорителя се чу съобщение:

„Мис Джуди Грант от Сан Франциско — моля да се явите на изхода!“

Остави настрана чинията и излезе навън. След половин минута беше на рецепцията. Веднага видя мъжа, изправен до стената. Лицето му беше загоряло от слънцето. На главата си носеше широкопола шапка.

— Добър ден, мис Грант — поздрави я той и подаде ръка. — Стивън Джаксън. Съжалявам, че закъснях и не можах да дойда вчера.

Не си свали шапката. Гледаше я внимателно с блестящите си сини очи. Видът и погледът му бяха като на човек, свикнал да вижда предстоящата опасност и който обича приключенията.

— Добър ден, мистър Джаксън — отвърна Джуди. — Радвам се да се запозная с вас.

— Надявам се да е така, мадам — засмя се той и отмести шапката си към тила. — Все пак, заради вас се наложи да пътувам непрекъснато през последните четиридесет и осем часа.

— Без да спирате ли? — попита Джуди почти заядливо.

— Може и така да се каже. Но все пак ви предлагам да не губим повече време и да тръгваме.

Джуди погледна към администраторката на рецепцията. Младата жена кимна:

— Веднага ще кажа да ви донесат нещата, мис Грант.

— Добре — каза Стивън Джаксън, — а вие е хубаво да облечете нещо по-подходящо. Ще ви чакам в колата.

Гледаше го учудено как се обърна и напусна хотела. Отвън се качи в един „ленд роувър“ и веднага запали цигара.

Качи се в стаята си и хвърли поглед на багажа си.

„Облечете си нещо по-подходящо.“ Какво разбираше Стивън Джаксън под „подходящо“? След кратко размишление реши да облече широка памучна пола и светла блуза. Взе си бяла кърпа, която би трябвало да я пази от силното слънце.

Погледна се в огледалото, оправя си грима и след това отвори вратата на пиколото, който беше почукал, за да ѝ отнесе багажа.

След две минути излязоха от хотела.

Стивън Джаксън скочи и помогна на пиколото да натъпче куфарите в багажника. След това се загледа в Джуди.

— По дяволите, на какво приличате!

Тя преглътна смутено.

— Аз... не ви разбирам съвсем...

Стивън поклати глава.

— Да не мислите, че отивате на модно ревю в джунглата? — докосна с ръка ръкава на блузата ѝ. — Или може би сте решила да завъртите главата на някоя мъжка антилопа?

Тонът му започна да я вбесява.

— А с тези обувчици бихте могла да се разхождате в кой да е парк в Сан Франциско, обаче в никакъв случай няма да ви взема в джунглата с тях.

Тя пое дълбоко въздух.

— Вие винаги ли сте така любезен?

Стивън поклати глава.

— Само в случаите, когато трябва да заведе в резервата някоя нищо неподозираща репортерка.

Тонът му беше напълно равнодушен. Качи се в колата и продължи:

— Хайде, качвайте се. Ще бъде жалко да замина оттук без вас.

Джуди се качи със стиснати устни на седалката до шофьора. Стивън запали мотора.

— Така, сега ще отидем в един магазин в центъра и ще купим малко по-подходящо облекло. А пък вие няма да казвате на другите, че сте искала да дойдете в резервата наконтена по този начин.

— А защо да не дойда наконтена по този начин?

— Ще си умрат от смях. Нали не искате да карате бедните хорица да страдат.

Изкара „ленд роувъра“ от паркинга на хотела и зави нагоре по улицата.

Джуди облегна глава назад и се загледа навън.

— Е, не правете такива сърдити гримаси! Все пак е във ваша полза дето ще ви снабдя ей сега с няколко по-подходящи дрешки.

Тя ухапа долната си устна. Стивън Джаксън задмина виртуозно няколко коли и после отново се престрои в най-дясната лента за движение. Джуди инстинктивно натисна дръжката на вратата.

— Не се страхувайте. Още не сме се шмугнали в храсталака.

Тя въздъхна дълбоко. „Тоя е направо нетърпим — помисли си, — сякаш нарочно иска да ме ядоса.“

Стивън продължаваше да шофира, демонстрирайки пълно безразличие към света наоколо. Спря пред малко магазинче в една странична уличка.

Скочи и се отправи към входа. Джуди също искаше да слезе, но не можа да отвори вратата. Натисна ядосано дръжката, но тя не помръдна и на милиметър.

Стивън Джаксън спря пред прага и се огледа. Джуди направи безпомощна физиономия и вдигна рамене.

Стивън бутна шапката си на тила, върна се към колата и отвори вратата отвън. След това ѝ показа малък лост до дръжката.

— Тук — обясни той, — бута се настрани, ако искате да отворите.

Джуди кимна и почувства, че се изчервява.

Подаде ѝ ръка и тя скочи от колата. Заедно влязоха.

Вътре в магазинчето беше приятно хладно. Чуваше се равномерно бучене на климатичната инсталация. Джуди се огледа.

По рафтовете имаше стотици тропически костюми и якета, високи обувки, а по стените висяха всякакви оръжия. От малката кабина в задния край на помещението излезе стар негър с побеляла коса и се запъти към тях.

— Здравсти, Стивън — рече той радостно, като позна пазача на резервата.

Стивън Джаксън пристъпи към него, прегърна го през рамо и подхвана:

— Здравсти, Роджър, как я караш? Върви ли ти добре търговията?

— Ами върви някак си — отвърна негърът. — Наскоро бях за две седмици на езерото Виктория. Там е прекрасно място, повярвай ми! Чувам обаче, че при вас имало пак някакви...

Стивън не го остави да се доизкаже. Джуди забеляза движението на ръката му, с което накара другия да млъкне.

— Роджър, искам да ти представя мис Грант от Сан Франциско. Тя ще дойде с мен в резервата и ще вземе участие в експедицията на професор Райли. Това е проект за въвеждане на лъвовете, отгледани в зоопарка, отново в естествената им среда.

Роджър Мартинс пристъпи напред и подаде ръка.

— Добре дошла в Кения — поздрави я любезно той.

Тя се усмихна мило:

— Много се радвам да се запозная с вас.

— Минахме отгук, за да може младата дама да се снабди с подходящи дрехи за джунглата — обясни Стивън, — иначе няма да е в състояние да дойде в резервата.

Продавачът кимна.

— Той има право, мис с Грант. С облеклото, с което сте в момента, няма да ви е много приятно, когато излезете от града.

Точно за петнадесет минути Джуди беше преоблечена наново от главата до петите. Погледна се скептично в огледалото до вратата.

— Е, как ви харесва? — осведоми се Мартинс.

Джуди се опита да се усмихна, но не й се удаде. Все пак добре, че Деби и другите й приятелки не бяха тук, за да я видят.

— Сега ще сложим по едно шнурче отдолу на краколите и на ръкавите — каза Стивън Джаксън — и вече ще сте горе-долу защитена от насекомите.

Джуди направи гримаса, но прие да прекара шнуровете и да ги стегне.

— Добре де, сега повече ли ви харесвам?

Той кимна подигравателно.

— Толкова много, че ми се ще директно да ви представя на професор Райли.

Роджър Мартинс се сбогува с тях и ги изпрати до вратата. Джуди първа се качи на „ленд роувъра“. Стивън искаше да я последва, но старият собственик на магазина го повика още веднъж при себе си. Започна да му говори и оживено ръкомахаше. Стивън кимна на няколко пъти, като слушаше внимателно. След това се сбогуваха. Лицето на негъра беше загрижено.

— И така — заяви Стивън Джаксън, след като зае отново мястото зад кормилото, — най-после тръгваме.

Джуди го погледна.

— Мистър Мартинс нещо важно ли ви съобща?

Стивън запали двигателя и поклати глава.

— Не, не, разказа ми как са ловили риба преди една седмица с един наш общ приятел.

Тя замълча. „Изглеждаш ми доста интелигентен за пазач на резерват — помисли си тя. — А освен това си и много самоуверен, обаче изобщо не ти се удава да лъжеш.“

„Ленд роувърът“ прекоси покрайнините на Найроби и не след дълго беше извън столицата на Кения. Пое по прашните пътища към северната част на страната.

— Погледнете там отзад! — извика внезапно Стивън и посочи към едно възвишение.

Джуди видя огромна слоница с малкото си да се придвижва най-спокойно успоредно на пътя. Гледката сигурно беше обичайна за тези места, но тя се ококори от учудване.

— Малкото е само на два месеца — продължи спътникът ѝ. — То е почти толкова безпомощно, колкото и човешко бебе. Трябва да остане при майка си поне още година и половина.

Джуди се засмя като гледаше как слончето ситни след майка си.

Внезапно Стивън натисна спирачките. Тя го погледна стреснато. Той намали скоростта толкова, че колата почти спря.

— Спуснете малко стъклото на прозореца и чуйте!

— Какви са тези шумове? — попита Джуди след малко.

Той се усмихна.

— Хиени. Съвсем наблизо са. Открили са пресен труп и сега по този начин информират другите, че има храна.

Тя преглътна и отново се заслуша. Звукът напомняше квичене или истеричен смях. Вдигна рамене и затвори прозореца.

— Може би животните от лявата ми страна ще ви харесат повече — обади се Стивън, като подкара колата отново с нормална скорост.

Джуди погледна през прозореца и видя голямо стадо газели да препуска във високата трева със скорост почти като тази на колата.

— Забележете какво ще направят, като стигнат храсталаците ей там — продължи коментара си спътникът ѝ.

С огромни скокове газелите прескочиха храстите и изчезнаха, сякаш изхвърчаха във въздуха.

— Това са газели Томпсън — обясни Стивън. — Могат да скачат до около три метра на височина и десет на дължина.

Джуди гледаше възхитена, докато и последните животни изчезнаха от погледа ѝ. Лекотата, с която преодоляваха препятствията, я поразяваше.

Пътят навлезе в хълмиста местност. Пътуваха така около три часа. Джуди за пръв път в живота си видя лъвовете в естествената им среда. Бяха двойка едри екземпляри. Приличаха се на слънце на около двеста метра край пътя. Не обърнаха никакво внимание на колата, която премина покрай тях.

— Човек би могъл да се приближи на около двадесет метра пеша, без да го нападнат. В този момент спокойствието е единственото, което ги интересува.

Джуди си представи да е сама, извън колата и очи в очи с лъвовете. Тялото ѝ потръпна.

Местността отново стана равнинна. Стивън отклони колата от пътя и я спря под сянката на голямо разклонено дърво. Като видя въпросителния ѝ поглед, се засмя, бръкна под седалката и извади тъмночервена ламаринена кутия.

— Я да видим какво има тук? Отворете я, ако обичате!

Тя вдигна колебливо капака.

— Е, как е — попита той, като видя учуденото ѝ лице. — От вълнения и нови преживявания съвсем забравихме, че на света

съществуват и такива неща като глад и жажда.

Джуди кимна и взе един сандвич от кутията. Стивън също си взе и го захапа с огромен апетит.

— За съжаление не мога да ви предложа бяла покривка и чисти чинии. Не искайте това от мен, моля ви!

— Аз пък си мисля, че и най-люксовият ресторант в Сан Франциско не предлага гледка като тази тука — отбеляза Джуди, като посочи с жест прекрасния пейзаж, който ги заобикаляше.

Спътникът ѝ, който сутринта ѝ направи впечатление на намусен човек, се усмихна весело. Личеше си, че забележката ѝ му допада. Изобщо, откакто напуснаха Найроби, той се беше преобразил и сякаш беше съвсем различен човек. А може би и тя в началото се беше излъгала в преценката си.

Отвори плоското шише с вода и отпи няколко глътки.

— Съжалявам, че в началото се държах малко заядливо.

Стивън я погледна въпросително.

— Искам да кажа, че... че имахте право за облеклото и...

— Няма за какво да ми се извинявате. Даже според мен се държите много добре. Наистина не е толкова лесно човек в рамките на няколко часа да премине в един съвсем различен свят.

Джуди кимна. Почувства облекчение, сякаш някаква невидима преграда между двамата изчезна.

— Между другото — продължи Стивън, — изкушавам се да отбележа, че дори в траперското облекло изглеждате много добре.

— Благодаря за комплимента — смути се тя и сведе поглед към земята.

— Между впрочем, време е да тръгваме. Чака ни още дълъг път, а времето напредва.

Събра останалото от храната и го сложи обратно в кутията.

След няколко минути „ленд роувърът“ отново препускаше през саваната оставяйки след себе си дълга прашна следа. Часовете се низеха един след друг, пазачът с голямо търпение и желание показваше на Джуди различни животни и дървета и обясняваше навиците и особеностите им.

Слънцето постепенно слезе към хоризонта. Небето се оцвети в тъмночервено. Горещината намаля и стана приятно хладно.

Стивън отклони „ленд роувъра“ от пътя и го паркира между две дървета, след което го замаскира с клончета.

— Е, това беше за днес — обяви той и угаси мотора.

Джуди го погледна учудено.

— Няма ли да достигнем тази вечер до лагера на професор Райли?

Стивън Джаксън я погледна развеселен.

— Може, но трябва да ми покажете откъде се включва уличното осветление.

Засмя се и скочи от колата.

За половин час успя да опъне две палатки, да запали огън и да разпъне два спални чувала.

Джуди стоеше до „ленд роувъра“ и наблюдаваше хоризонта, който междуременно съвсем беше потъмнял и придобил тъмновиолетов цвят.

— Как е, харесва ли ви тук на открито? — обади се Стивън.

— Да... много е вълнуващо — погледите им се срещнаха.

— Сега е почти най-хубавото време от денонощието.

— А кое е най-хубавото?

— Изгревът на слънцето. Когато слънцето се покаже от изток, в храсталака започва живот. Всичко започва да се движи, чуваш най-различни шумове...

При тези думи очите му светнаха и лицето му придоби замечтано изражение. Джуди го гледаше учудена.

— На човек му се струва, че се ражда отново. Все едно всеки ден изживяваш по един малък живот.

— Звучи много поетично.

Стивън свали шапката си.

— И въпреки всичко сега трябва да спим. Трябва да почиваме, защото утре ще ни трябват много сили. Когато човек е сред природата, трябва да се съобразява с нейния ритъм.

— Добре, лека нощ тогава — каза Джуди и кой знае защо му подаде ръка.

— Лека нощ.

Очите му заблестяха като два въглена сред загорялото от слънцето лице. Ръката му беше топла и силна.

— Между другото — сети се внезапно Стивън, — да не ви хрумне случайно да се събличате. Поставил съм двойна мрежа срещу насекоми пред входа на палатката, но това съвсем не означава, че ще сте сама тази нощ.

Джуди кимна и се отправи към палатката. Спусна ципа на входа и се мушна в спалния чувал. Отвън се чуваше пращенето на огъня и крясъците на някакви птици в храсталака. В главата ѝ като на филмова лента премина изминалият ден.

Срещата със Стивън, как се ядоса на безцеремонното му държание, приятелят му Роджър Мартинс и неговото магазинче, новото ѝ тропическо облекло, пътуването...

Изживяването беше наистина фантастично. Това, което ѝ се случи, надмина всичките ѝ очаквания. Предишният ѝ живот ѝ се струваше много, много далечен. За няколко часа беше се пренесла в един съвършено различен свят. Сякаш над всичко, което я заобикаляше, витаеше някаква магия, дала живот на действителност, позната ѝ досега само от картини и филми.

И самият Стивън Джаксън — с навлизането им в дивата природа се беше превърнал в спокоен и владеещ се човек. Това, което най-много я впечатляваше у него, беше дълбоката му връзка с природата, която съвсем не свършваше с битовите елементи, работата и начина на живот. Не беше останала и следа от надменността, която в началото си беше въобразила, че вижда у него. Напротив — оказа се изключително приятен събеседник. Особено търпелив и усърден беше, когато разказваше за животните, които от време на време виждаха да преминават покрай „ленд роувъра“.

Почувства как умората я обзема. Обърна се на една страна и затвори очи. Шумовете отвън ставаха все по-далечни. Тялото ѝ се отпуснаше.

— Ела — каза съвсем тихо един глас. — Ела... — една ръка се протегна бавно към нея.

— Ела...

Гласът звучеше познато, но много по-нежно и галбовно от обикновено. Ръката улови нейната, някой се наведе над нея. Тя разтвори леко устни в очакване да усети целувката на мъжа.

— Целуни ме — прошепна и притисна тялото си към неговото.

Обхвана я гореща вълна.

„Желая те! — премина като светкавица през ума ѝ. — Желая те!“
Той я целуваше все по-страстно, а ръцете галеха тялото ѝ.

В следващия момент се стресна и отвори очи.

Скочи като наелектризирана и разтърка лицето си. Огледа се сънено наоколо.

„Това сън ли беше? — с рязко движение оправи косата си. — Значи нещо ме е стреснало в съня...“

Пое няколко пъти дълбоко въздух, след това отново си легна. „Просто днес ми дойде доста много от нови впечатления — помъчи се да се успокои. — А освен това не ми се е случвало толкова често да спя облечена в спален чувал и палатка. А пък и тази рязка промяна на климата...“

Избърса ситните капчици пот от челото си.

„Всичко е наред“ — повтори си за кой ли път.

Отвън се чуваше прашенето на огъня. Отново легна на една страна и затвори очи. Минаха няколко минути. Вече се унасяше, когато рязък звук отново я накара да скочи.

Очите ѝ се разшириха от ужас. Този път не беше се излъгала. Някъде навън прозвуча изстрел от пушка. И още един. И още... Неволно се сгуши в спалния чувал. Още един изстрел!

Стисна очи. Сърцето ѝ заби като лудо, а ръцете ѝ затрепериха.

Настана неестествена тишина. Не се чуваше дори крясъкът на нощните птици.

Отхвърли настрана завивката и се изправи. Излезе от палатката.

Нощта беше мастиленочерна. Загасващият огън хвърляше отблясъци по колата и втората палатка.

Джуди почака малко, докато очите ѝ свикнат с тъмнината. След това излезе и отиде към палатката на Стивън. Отметна платнището на входа и влезе вътре.

— Хей, спиш ли? Какво беше това преди малко?

Никой не отговори. В следващия момент сърцето ѝ замря от ужас.

Леглото на Стивън беше празно.

V

Усети как се смразява от страх. Бавно се обърна и огледа наоколо.

Не се чуваше нито звук. В хрусталака не се усещаше и най-малкото движение.

„Трябва да остана спокойна! Паниката е лош съветник!“ — припомни си как се държаха героите от холивудските филми в подобни ситуации.

Изведнъж в хрусталака се чу шум. Замръзна на мястото си и се послуша. Беше сигурна, че нещо се движи отвъд дългите сенки, хвърляни от затихващия огън. И освен това този шум някак си не подходеше на заобикалящата я действителност. Беше нещо различно. Шумоленето утихна и после съвсем престана.

Духна лек ветрец и една нощна птица се обади в далечината.

Джуди постепенно започна да се успокоява.

Облаците се разкъсаха и иззад тях надникна луната, обливайки всичко с призрачната си светлина.

Внезапно чу стъпки зад себе си. Обърна глава. Стивън Джаксън се появи внезапно, сякаш материализиран от нощната тъмнина. В ръцете си държеше пушка.

— Съжалявам — каза той и се усмихна. — Обаче изглежда, че лъвовете в тази местност са станали много дръзки.

Джуди се загледа в него. За първи път, откакто го видя, не носеше шапка.

— Какво... какво се случи?

Хвана я за ръката и я заведе при палатката.

— Седни, ако обичаш, за малко — Стивън остави пушката до краката си.

— Семейство лъвове — обясни той спокойно. — Въпреки огъня се бяха приближили твърде близо до лагера. Трябваше да ги прогоня.

Джуди се засмя скептично. Този човек наистина не можеше да лъже.

— А защо изстрелите бяха от различни оръжия?

— Какво? — Стивън я погледна изненадано.

— Чух изстрели от различни оръжия. Бяха поне три.

Стивън махна неопределено е ръка.

— Това се дължи на скалите. Отразяват звука и се получава ехо.

Само аз стрелях.

Джуди поклати глава.

— Скалите са прекалено далече. Освен това тия лъвове трябва да са използвали автомобил.

Стивън отново вдигна учудено вежди.

— Или това, което чух да се отдалечава, не е било автомобил, така ли? Във всеки случай не и нещо привично за саваната.

Мъжът преглътна като се колебаеше. Джуди се изправи и застана до него.

— Мисля, че е настъпил моментът да станем по-откровени един към друг, мистър Джаксън. Предварително държа да кажа, че обичам да ми казват истината. Не съм някое малко градско момиченце, на което трябва да му се спестяват страшните неща. Аз съм зряла жена и съм поела да изпълнявам съвсем определени задължения, дори и да са свързани с нещо непредвидено в договора. Тръгнала съм да пиша репортажи за тези места и най-добре е да имам ясна представа какво става в резервата. Освен това... — поколеба се малко и продължи — дочух, че тук имало големи проблеми.

Стивън се замисли за момент. След това кимна.

— Е, добре, май наистина най-хубаво е да зарежем играта на криеница.

— Точно това беше и моето предложение.

Той взе пушката и я повъртя из ръцете си.

— И така, резерватът напоследък е обект на дейността на браконieri. По-точно става дума за ловци на слонове. Както вече имах възможността да спомена, тук живеят големи стада слонове. Бивниците на тези животни са предмет в наше време на оживена търговия и носят добри печалби.

Джуди беше цялата в слух.

— Допреди няколко месеца северната част на Кения беше пощадена от нападенията на браконieri. За това имаше две причини. Първо, на границата има строг контрол на трафика на стоки. Това

правеше почти невъзможно да се изнася от страната слонова кост. Освен това в рамките на резервата имаше отлично организирана охрана. Пазачите бяха почитени хора и си сътрудничеха много успешно. За съжаление, напоследък нещата се промениха.

Джуди намръщи чело.

— Да не би да намеквате, че пазачите си сътрудничат с браконьерите?

Стивън поклати глава.

— Не, не! Не е това. Но напоследък всички имат чувството, че браконьерите знаят всяка тяхна крачка. Ако ние сме на единия край на резервата, те се появяват на другия. Когато ние отидем там, те вече са другаде. Дяволска работа!

— Значи някой от управата на резервата работи за тях.

Той кимна.

— И аз така предполагам. По друг начин не може да се обяснят ходовете на тези хора.

Двамата млъкнаха за известно време. После Стивън стана и се запъти към палатката си.

— Мислите ли, че може още да се навъртат наоколо? — попита Джуди разтревожена.

— Не, не. Днес едва ли ще се върнат. Сигурно са мислели да ни изненадат, докато спим. Сега знаят, че ще бъдем нащрек. Ще чакат друга възможност.

— Да ни изненадат ли, нас...?

Той кимна:

— Искат да ни махнат от пътя си.

Джуди преглътна уплашено.

— Може би сега ще разбереш, защо днес бях малко нервен. Животът по тези места напоследък престана да бъде само удоволствие. Играта загубя. Вече е въпрос на живот и смърт. Сега не е най-подходящият момент да се изпрацат тук изтънчени дами.

— Може би не е зле да се погледнат нещата откъм другата им страна, мистър Джаксън — възпротиви се Джуди. — С моето присъствие получавате възможността да направите достойние на широката общественост какво става тук. Бих могла да ви бъда много полезна.

Стивън Джаксън се засмя.

— И професор Райли мислеше така. Но аз не съм съвсем убеден в това.

— И защо не?

— Защото на хората в градовете им е напълно безразлично какво става тук. Те изобщо нямат отношение към това, което ние вършим.

Тя преглътна. Стивън имаше известно право. Искаше ѝ се да му възрази, но не успя да измисли нито един аргумент.

— Сега най-добре е да поспим малко. Утре ще трябва да ставаме рано.

Пристъпи към Джуди.

— Може би е по-добре, ако спиш в колата. Там ще се чувстваш по-сигурна.

— О, не, мистър Джаксън — възпротиви се тя тихо, но решително. — Ще спя в палатката. Това, че за няколко минути ме беше страх, не означава, че се налага някакво по-особено отношение към мен.

Стивън Джаксън я погледна учудено. След това на устните му се появи усмивка.

— Предложението ми харесва.

Пристъпи към нея. Отблясъците на огъня осветиха лицето му. Погледите им се срещнаха.

„Така изглежда много добре“ — мина ѝ през главата.

— Лека нощ — Стивън я погали по косата — и приятни сънища.

— Лека нощ. — Джуди се обърна и влезе в палатката.

Докато затваряше ципа на входа, усещаше върху себе си внимателния му поглед.

VI

На следващата сутрин се събуди от дрънчене. Измъкна се от спалния чувал и излезе от палатката.

— Добро утро, мис Грант. Надявам се, че обслужването в нашето заведение ви харесва.

Джуди се засмя. Стивън беше разпънал пред палатката сгъваеми столове и масичка. Върху нея бяха поставени няколко резенчета хляб, бекон, масло и две пластмасови чаши с димящо кафе.

— Моля, заповядайте! — покани я той и подаде стол.

Тя седна и разтърка очи. Все още беше хладно. Вятърът беше утихнал, и иззад хоризонта се показваха първите слънчеви лъчи.

— Огледай се наоколо! — Стивън посочи към една височина на около двеста метра.

Джуди забеляза стадо диви прасета, които се гонеха и боричкаха по тревата. Само едно от тях не изглеждаше заинтересувано от играта на събратята си. Гонеше собствената си опашка и се опитваше да я захапе.

— Когато един ден престарей и настане последният ми ден, ще поискам да ме изнесат в резервата през една такава утрин. Само така ще мога спокойно да склопя очи — заяви Стивън Джаксън и посегна към кафето.

Джуди го загледа любопитно. Самата тя се чувстваше сънena и като че ли сънят не беше успял да прогони умората от вчерашния ден. Нейният спътник обаче изглеждаше изпълнен с енергия.

— А няма ли да си пожелаеш още нещо?

Той се замисли за момент.

— Ами... може би някой залез. Или разходка с моторница по езерото Виктория.

— Където е ходил Роджър Мартинс ли?

Стивън кимна.

— Там е приказно красиво! Когато доктор Ливингстън е посетил това място за пръв път, е казал, че там е земният рай.

Взе си парче хляб и започна да го маже с масло.

— А ти какво би си пожелала? — въпросът я свари неподготвена.

— Аз ли? Ами-и... — замисли се за известно време — може би искам това, за което си мечтае всяка нормална жена.

— И какво е то?

— Да имам край себе си задружно семейство и много здрави деца.

Стивън се засмя. Лицето му доби леко подигравателно изражение.

— Желанието е разбираемо. Но май че е трябвало да си избереш някаква друга професия, за да стане по-осъществимо.

— Защо?

— Ами... я виж какъв е пуцинак наоколо. Да не мислиш, че тук ще срещнеш мъжа на своите мечти?

Тя поклати глава.

— Не знам. Едва ли наистина. Но журналистическата ми работа ме отвежда понякога и на по-цивилизовани места.

Той я загледа замислено.

— Все пак не разбирам какво те е довело насам. Ако желанието ти е на сериозно, би трябвало да си стоиш в Сан Франциско и да се киприш пред мъжкарите. Не съм ли прав?

Джуди стисна устни.

— Имам си причини от лично естество. Няма да навлизам в подробности, но за известно време беше по-добре да напусна този град. Животът невинаги протича така, както човек желае.

Стивън Джаксън се размърда неуверено.

— Извинявай. Не исках да навлизам в територии, където...

Тя махна с ръка.

— Не се притеснявай. Аз бяха тази, която започна да разпитва за желанията.

Засмяха се. След няколко минути приключиха със закуската. Стивън сгъна палатките, масата и столовете и сложи всичко в колата. След половин час вече пътуваха към далечния лагер на професор Райли.

Отначало се движеха през саваната. В далечината видяха големи стада антилопи. След това се появиха хълмове, а после местността стана планинска.

— Тук, на платото, човек трябва да е нащрек — обади се Стивън.
— В процепите между скалите се крият змии. Някои от тях са изключително отровни.

Не след дълго скалистото плато остана зад гърба им. Когато слънцето започна да клони на запад, колата отново препускаше по прашен път между високата трева на саваната.

— След най-много два часа ще имам възможността да те представя на професора — отбеляза Стивън и зави рязко, за да заобиколи една неравност на пътя.

— Дълго време ли живееш на открито? — попита Джуди, като извърна глава към спътника си.

— Какво значи „дълго време“? Другия месец ще станат дванадесет години.

— В Кения ли си роден?

Той поклати отрицателно глава.

— Не, аз съм от Дурбан, Южна Африка. Родителите ми са от Англия. Преди много, много години са се решили да напуснат мъглата и дъжда и да отидат в топлите страни.

— А защо сега си в Кения?

Стивън даде газ и превключи на по-ниска предавка.

— Зарязах училището на петнадесет години. Животът в класната стая не ми харесваше. След това работих като помощник в един парк в Южна Америка. Тогава един от пазачите се премести в Кения. И аз просто го последвах.

Джуди го погледна учудено.

— На колко години беше тогава?

— На шестнадесет. Но нямаше кой да ме спре. Родителите ми починаха рано. Нямам братя и сестри.

— О, съжалявам!

Той вдигна рамене.

— Историята изглежда тъжна, но все пак да не забравяме, че се наслаждавах на пълна свобода и независимост. Нямаше кой да ме ограничава в нищо, а това винаги ми е харесвало.

Отново изви рязко кормилото, за да избегне неравности по пътя. Джуди го наблюдаваше с крайчеца на окото си. Последните думи му отиваха. Наистина правеше впечатление на човек, за когото свободата и независимостта значат повече от всичко друго на света.

Колата навлезе в обрасла с храсталаци местност. Пътят криволичеше между тях.

— Наближаваме — съобщи Стивън.

Отби по каменист път, ограден от двете страни с дървета. Веднага стана по-хладно.

— Доколкото познавам професора, първата му работа ще бъде да ми поднесе нещо освежително за пиене — продължи той.

— Идеята е много добра.

Пред тях се показа дървена ограда. Стивън спря колата отпред и скочи на пътя. Отвори вратата и след минута джипът спря на празното място между три дървени къщички. Това беше лагерът.

Джуди скочи от колата и се огледа.

„Съвсем като на кино“ — мина ѝ през главата. Къщите бяха чудесни — с големи веранди и малки прозорци, покрити с мрежа против насекоми. Между две от тях имаше опънато въже с простряно пране на него.

— Ама че майтап, а? — чу гласа на Стивън до себе си.

Той застана до нея и също се загледа в къщите.

— Майтап ли, защо?

Посочи към въжето за простирание:

— Професорът е човек, който изключително много държи на външния си вид. Сега, когато ще има посещение на дама, се е постарал да бъде блестящ.

— Моля ти се, Стивън! Това, че съм пристигнала, не е кой знае какво събитие.

Спътникът ѝ обаче като че ли не чуваше какво му говори. Замислено тръгна към входа на първата къща. Почука, почака малко, след което отвори вратата и влезе вътре.

— Хей, има ли някой тук...

Междувременно Джуди надникна в другите две къщи. Не се виждаше никой. Само една малка котка се шмугна отнякъде подплашена и се стрелна върху покрива.

— Хей...? — Стивън отново се появи навън. Поклати замислено глава и заобиколи къщата. Джуди го последва.

— Хм, странно! Много странно — зачуди се Стивън. — Все пак професорът знаеше, че пристигаме...

Наведе се и отмести една каменна плоча близо до стената. Отдолу имаше гладка дъсчица.

— По принцип ми оставя бележка къде се намира и какво трябва да правя аз. Или вътре в къщата, или на това място. Сега обаче няма нищо. Ама че работа!

Джуди почувства как спътникът ѝ става нервен и несигурен.

— Няма и никой от неговите сътрудници. Къде ли са отишли и двамата?

Огледа се внимателно наоколо. След това се замисли за известно време. Джуди го наблюдаваше внимателно. Личеше, че е напрегнат до крайност.

— Ела! — каза накрая и я хвана за ръката. — Ще огледаме за животни наоколо.

Двамата излязоха през един страничен изход на лагера и се озоваха в гъстите храсталаци наоколо. Вървяха около десет минути. Джуди забеляза на една полянка няколко големи клетки.

— Тук професорът държеше малките — обясни Стивън.

Джуди кимна. Той отмести настрана клоните на храстите и я пусна да мине. След няколко крачки обаче я накара да спре.

— Внимавай! Понякога майката може да е наблизо и тогава не е много здравословно човек да се приближава до клетките.

Джуди се стресна.

— Да не би това да значи...?

За момент затаи дъх и не смееше да мръдне. Стивън отново излезе напред. Бавно и много тихо отиде до клетките и надникна вътре. След това се върна при нея.

— Ела! Клетките са празни. Професорът ги пуска да обикалят наоколо.

Джуди си помисли, че сърцето ѝ ще изхвъркне от гърдите. Очакваше всеки момент отнякъде да изскочи лъв и да ги нападне.

— Не се страхувай. Екземплярите на професора са възпитани и кротки като домашни котенца. Със сигурност ще се страхуват повече от тебе, отколкото ти от тях.

Джуди преглътна и кимна, но не изглеждаше много убедена. Все пак близостта на Стивън ѝ даваше известна сигурност.

В следващия момент обаче успокояващата му усмивка изчезна като издухана от вятъра.

— О, не! — разтвори клоните на съседния храст и се наведе.

Джуди надникна през раменете му. Той се изправи бавно и погледна към нея. В едната си ръка държеше някаква обувка.

— Това е една от обувките на Райли.

Джуди отново почувства страх. Стивън продължи да крачи през храсталака със загрижено лице. Отново се наведе. Този път беше намерил ръчен часовник. Циферблатът на часовника беше разбит, а стрелките — изкривени.

— Бракониерите! — измърмори Стивън едва чуто и ѝ показва следи от стъпки по песъчливата почва. — Отвлекли са професора и неговите хора.

Известно време стояха мълчаливо един срещу друг. След това той отиде при клетките и започна да издирва още следи от разигралите се събития. Не след дълго се обади:

— Я погледни насам!

Тя изтича към него.

— Тука са се боричкали — посочи към изпочупените клони на околните храсти и следите по пясъка. — Хванали са професора и сътрудниците му и са ги натикали в колата. Това са следи от гумите.

Джуди разглеждаше следите с разтуптяно сърце. Стивън откриваше все нови и нови. Накрая поклати глава и бутна шапката на тила си.

— Ама че работа! Бракониерите вече не се спират пред нищо. Случката е много показателна.

Джуди преглътна.

— А какво... какво ще направят с професора?

Той вдигна рамене.

— Вероятно ще искат нещо и са го взели за заложник. Може би откуп или дявол знае какво. Сигурно ще заплашват, че ще го убият.

— Какви ли... искания може да имат?

— Без съмнение — неприемливи. В това можем да бъдем сигурни отсега.

— Да не искаш да кажеш, че те ще си играят просто така с живота на професора?

Изражението му ставаше все по-мрачно.

— Всъщност в случая не е важно какво аз искам, а какво ще реши професор Райли.

— Не разбирам.

— Не се и опитвай! — бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади затворен плик. Разкъса го и извади отвътре лист хартия.

— Можеш да прочетеш сама.

Джуди взе листа, разгъна го и започна да чете.

„Аз, професор Райли, с настоящото писмо заявявам следното: в случай, че бъда отвлечен от браконьерите в резервата с цел изнудване на властите, упълномощавам лицата, водещи преговорите, да отхвърлят всяко искане, свързано с условия за моята сигурност. Подобни действия трябва да се смятат за престъпни и отношението към извършителите трябва да бъде като към престъпници.“

Джуди изглеждаше изумена.

— Смел човек! — отбеляза Стивън.

Тя кимна. Беше поразена.

— И все пак, нека да не забравяме, че той е писал това писмо, намирайки се в безопасност. Не се знае дали сега мисли по същия начин. Може би ако сега му се наложи да пише...

Стивън взе листа, сгъна го и го сложи отново в плика. Помисли и поклати глава.

— Професорът много добре съзнаваше обстановката и както виждаш с предвидил, че това ще се случи. Говорил съм с него много пъти. Освен това той познава отлично законите на джунглата.

— Законите на джунглата ли?

— Да! Това значи, че не можеш да се отмяташ от веднъж казаната дума. Когато един лъв реши да изяде някоя антилопа, той не разсъждава дали постъпката му ще бъде хуманна или целесъобразна. Когато една зебра е последвана от хиени, тя бяга, без да се замисля дали отношението към нея е справедливо. Ако един мъж даде дума, тя важи така, както е казана.

— Значи ли това, че няма да преговаряш с браконьерите? Няма ли да предприемеш нищо?

— Мислиш ли, че те ще се обърнат точно към мене?

Джуди поклати колебливо глава.

— Всъщност не.

— Добре поне, че не ме смяташ за чудовище. Естествено ще направя всичко, което ми е по силите, за да спася професор Райли от неговите похитители. Все пак трябва да се съобразявам с възможностите си и е ограниченията, които той сам ми е поставил с това писмо. Няма да мога например да им обещаая, че постъпките им ще останат ненаказани в замяна на живота на професора. Това не е във възможностите ми.

— Разбирам.

Стивън беше описал ситуацията съвсем ясно.

Внезапно нещо изшумоля съвсем близо до тях. Той я хвана за ръката. Едно клонче от храста се размърда и малко животинче си показва носа отдолу.

Джуди се засмя, но Стивън остана сериозен. Дръпна я и стъпка по стъпка се отдалечиха назад. Чак като изминаха двадесетина метра каза:

— Трябва да си много нащрек с тия малките. Това беше мангуста. Нападат внезапно и са много опасни. Най-големите врагове на змиите. Ако се почувстват притеснени обаче, нападат и хора. Зъбите им са остри като бръснач.

Джуди преглътна. Тъкмо беше решила да иде при животинчето и да го погали.

— Сега няма смисъл да губим повече време — Стивън се обърна и се запъти към лагера. — Ела, не трябва да се мотаем много тук.

Върнаха се обратно и се качиха в колата. Стивън запали мотора.

— Къде ще ходим сега?

Той направи няколко маневри, за да обърне машината.

— На около двеста мили на север има друг лагер, където работи мой колега — приятел на мен и професор Райли. Според мен трябва да идем там колкото се може по-бързо. Знам, че той е бил при професора преди два-три дена. Може би ще ни даде някаква информация.

Даде газ и потегли към главния път. След четвърт час вече пътуваха през саваната в северна посока. По едно време Стивън се обади:

— Сега поне имаш материал за писане.

Отвори малко страничния прозорец и увеличи скоростта.

— Да, но не съм искала да е чак толкова вълнуващо и опасно ъ-ъ-ъ... искам да кажа за професор Райли, естествено.

Той вдигна рамене.

— Такъв е животът по тези места. Не можеш просто да извикаш полицията, ако някой те заплашва. По същия начин не можеш просто да идеш в някой ресторант, ако огладнееш. Тук всеки отговаря за себе си. Щом професорът се е оставил да го хванат, значи, че просто е бил невнимателен и непредпазлив.

Джуди го гледаше с крайчеца на очите си.

— Звучи ми много жестоко.

— Може да се каже. Но във всеки случай е вярно. Който се бои от джунглата, не трябва да идва тук. Но веднъж дошъл, човек трябва да се подчинява на нейния закон, независимо дали го иска или не.

„Ленд роувърът“ изкачи една малка височина. От върха се откриваше изглед на километри напред в саваната.

— Затова пък човек получава възможността да се наслади на най-хубавите гледки на света — продължи Стивън, като посочи към едно езеро на около два километра отдясно.

Зад него имаше висок хълм.

— Внимавай!

Отклони джипа от пътя и го насочи към езерото. Като измина половин километър започна да натиска клаксона.

Джуди не можеше да повярва на очите си. Пред тях във въздуха излетяха хиляди фламинго и се издигнаха нагоре. Сякаш някакъв розов облак се появи на светлосиньото небе. Постепенно се отдалечиха и изчезнаха на хоризонта.

— Нали е красиво? — възкликна Стивън, като гледаше замечтано след птиците.

Тя кимна и се загледа настрани.

Той сякаш не я забелязваше. Гледаше в далечината, потънал в собствените си мисли. След това се наведе и сложи брадичката върху ръцете си.

Джуди се засмя. Напомняше ѝ на гимназист, когото за пръв път са завели на футболен мач. Беше изпълнен е възхищение и забравил всичко наоколо.

Внезапно почувства силно влечение към този странен човек. Прииска ѝ се да се облегне на рамото му и да почувства неговата

близост.

Наведе глава леко настрана и докосна рамото му.

Той бавно размърда ръка и докосна нейната. Джуди усети как по тялото ѝ се разлива гореща вълна от възбуда.

Но в следващия момент Стивън се изправи, включи на скорост и потегли.

— Трябва да продължаваме. Нямаме време!

Джуди се стресна и също се изправи. Смути се. За момент беше престанала да мисли за професор Райли и за неприятната ситуация, в която бяха попаднали. Във въображението ѝ бяха само двамата със Стивън.

— Когато всичко свърши, ще имаме възможност, надявам се, да се насладим на още много хубави гледки.

Върна се обратно по отклонението ѝ пое по главния път.

VII

По залез-слънце стигнаха до лагера на другия пазач. Беше значително по-примитивен от лагера на професора. Имаше една малка къщичка и две палатки.

Стивън спря колата пред по-голямата палатка и угаси мотора. Платнището на входа се отмести и оттам излезе висок негър, черен като нощта.

Стивън скочи от колата и тръгна насреща му.

— Здравсти, Нуру! — поздрави го той и постави според местния обичай ръце на раменете му.

— Радвам се да те видя, Стивън! — отговори негърът на английски със силен акцент.

Стивън Джаксън се обърна към Джуди и ѝ даде знак с ръка.

— Искам да ти представя мис Грант. А това е моят приятел Нуру. Той знае за животните в резервата повече от всички учени по света.

Джуди скочи от колата, отиде при тях и подаде ръка на Нуру. Той ѝ се усмихна, показвайки снежнобелите си зъби.

— Вие сигурно сте репортерката, за която ми разказваше професор Райли.

Джуди кимна.

— Моля, влезте вътре. Дойдохте тъкмо за вечеря — отстъпи настрана и пропусна Джуди първа да влезе в палатката. Вътре, на земята, седяха още двама негри. Облечени бяха в черни наметала, а на ушите си носеха огромни халки. Като ги видяха, тутакси се изправиха и казаха някакви думи, които Джуди не можа да разбере. Нуру влезе в ролята на преводач.

— Казват, че се чувстват много поласкани от вашето посещение и ви пожелават приятно прекарване в резервата.

Двамата негри заеха отново местата си и продължиха прекъснатата си вечеря.

Нуру покани Джуди и Стивън да заемат места около трапезата. След това извади плоско шише и им го предложи. Двамата отпиха по

глътка, след което Стивън се обърна към приятеля си:

— Може би си мислиш, че съм дошъл тук, за да ти представя мис Грант?

Нуру кимна, но Стивън поклати глава.

— За съжаление посещението ни има съвсем друга причина.

Негърът вдигна учудено вежди.

— Професор Райли е отвлечен! Браконьерите са го издебнали край клетките с лъвовете.

Нуру преведе думите му на другите двама. След това погледна Стивън със загрижено изражение.

— Кога са го отвели?

— Станало е през последните два часа. Намерих пресни следи от гуми на кола.

— В каква посока?

— На изток.

— Има ли някакви други следи?

Стивън поклати глава.

— Не, никакви. Абсолютно никакви!

Черният пазач преведе думите му на двамата си помощници. След това отново се обърна към Стивън.

— Срегнах се с професора преди няколко дни. Той ми разказа интересни неща.

— Какви неща?

Нуру се замисли, като се опитваше да си спомни точните думи на професора.

— Каза, че бил събрал интересна информация за браконьерите. Всъщност употреби думата „любопитна“.

Стивън го слушаше напрегнато.

— Каза, че бил убеден, че тези хора получават указания и сведения от много високо място на администрацията на резервата.

— От кого? — Стивън се наведе напред и стисна юмруци.

Нуру обаче само вдигна рамене.

— Не ми каза. Сам знаеш колко е внимателен в изказванията си. Трябва да е сигурен сто и петдесет процента в нещо, за да го твърди официално.

Стивън кимна с разбиране, но изглеждаше разочарован.

— Каза ми само, че има изтичане на информация от администрацията. Някой, който се намира в Найроби, дава точни указания на браконьерите какви животни да застрелват и къде се намират пазачите на резервата.

— Да, ама там са поне една дузина хора.

— Повече от тридесет човека — поправи го Нуру.

Двамата мъже се спогледаха. Нуру продължи:

— Райли каза и още нещо. Каза, че бил написал всичко, което знае и го бил скрил внимателно в лагера си.

— Къде?

Нуру безпомощно вдигна рамене.

— Не знам. Каза, че било някъде, откъдето никой, освен него не би минал.

Стивън се замисли, като мръщеше чело.

— А какво е възнамерявал да прави с информацията си?

— Искаше да е напълно сигурен. После възнамеряваше да я предаде на Бъкстър.

— Бъкстър е шефът на управата — обърна се Стивън към Джуди.

— Дали вече му е казал?

— Говореше, че след една или две седмици ще бъде напълно сигурен.

Стивън въздъхна.

— Понякога научният подход е пагубен. Старият би трябвало да е наясно, че такива методи не са приложими навсякъде.

— И аз мисля така — кимна в съгласие Нуру.

Замълчаха за момент.

— Какво ще правиш сега? — попита черният пазач.

— Има една-едничка възможност. Ще се върна веднага в лагера на Райли и ще потърся бележката му. В нея сигурно има неща, които си заслужава да бъдат прочетени. След като я намеря, по всяка вероятност ще информирам Бъкстър.

Лицето на Нуру остана мрачно. Стивън вдигна рамене.

— Какво друго мога да направя?

— Прав си — приятелят му кимна. — Нямаме кой знае какъв избор. А що се отнася до Бъкстър — разбира се, той трябва да научи.

Стивън се изправи.

— Сега трябва да тръгваме. Надявам се да имаме по-приятен повод за друго посещение тук.

Той и Джуди се сбогуваха с новите си познати. Нуру ги изпрати до колата.

— Дано в бъдеще престоят ви тук да е по-приятен, отколкото в момента — обърна се той към репортерката. — Ще се радвам да ви видя отново!

Тя му подаде ръка. След няколко минути вече се движеха по обратния път към лагера на Райли.

— Ще прекараме нощта навън — реши Стивън. — Не трябва да губим време! Ако искаш, отзад има завивки. Можеш да поспиш малко, докато пътуваме — гласът му беше угрижен.

— Не, благодаря — поклати глава Джуди.

В момента не ѝ беше до спане. Стивън би трябвало да е много изтощен след предишната нощ и тя се чувстваше задължена да го подкрепя поне малко.

С втренчен напред поглед той провираше машината през храсталаците, придобили на светлината на фаровете изглед на фантастични чудовища. Джуди започна да му разказва за живота си в Сан Франциско, за следването си в Бъркли и за работата си като журналистка в „Морнинг хералд“.

— Значи си била единствената жена в редакцията, така ли?

Тя кимна.

— Да, но само в началото. После шефът остана доволен от мен и назначи и други. След като напуснах и започнах да работя самостоятелно, на мястото ми назначиха отново жена.

— Самостоятелно ли работиш? — попита Стивън. — Аз си мислех, че си тук като сътрудник на „Ивнинг хералд“?

— И така може да се каже. Но имам договор само да напиша серията репортажи за този вестник.

— А какво ще правиш после?

— Ще си потърся нещо ново. Но мога и да продължа да пиша за същия вестник.

Стивън я стрелна за миг с поглед.

— Не е ли несигурно постоянно да търсиш нови договори?

— Ама и ти си голям майтапчия! Намерил се кой да ми говори за сигурност!

Засмя се весело, като клатеше глава. Стивън я погледна, без да разбира.

— Извинявай, но ми е смешно дето намираш работата ми за несигурна. Да не би твоята да е по-сигурна?

— Че защо не? Помисли си само — не подписвам постоянно рисковани договори, не боравя с електрически ток, не се излагам на рисковете на участник в уличното движение и даже не плащам такса за паркиране. Ако огладнея, мога да застрелям някое животно и вечерята е готова. Ако нямам пушка, ще уловя риба или ще поставя капан. Досега, слава Богу, не съм имал проблеми от рода на „парите не ми стигат“.

Джуди се замисли за момент върху думите му. Стигна до извода, че има право.

— В общи линии е вярно. Като си помисли човек, животът в големия град се свежда до ежедневно печелене на пари. Човек не е сигурен, понеже не знае какво ще му се случи — може да се разболе, може конкуренцията да го измести от пазара или да възникнат кой знае какви непредвидени обстоятелства. Да, в това отношение животът тук е доста по-спокоен.

— Според мен не само в това отношение? — каза тихо Стивън.

Джипът се носеше с голяма скорост по прашния път. Хоризонтът беше съвсем потъмнял, а луната обливаше околността с бледата си светлина. Над саваната цареше спокойствие и тишина. Само от време на време в далечината се чуваше крясък на хиена.

Разговаряха още известно време за предимствата и недостатъците на живота в големите американски градове в сравнение с този в африканската савана.

Часовете минаваха неусетно. Джуди се учуди, като съзря изведнъж пред себе си лагера на професор Райли. Бяха пристигнали.

Стивън паркира колата до къщата на професора и изключи мотора. След това наведе глава и се облегна замислено върху ръцете си.

Джуди го гледаше с любопитство. За няколко минути изглеждаше напълно потънал в мисли. След това внезапно се раздвижи и удари с длан по кормилото:

— Мисля, че знам къде ги е оставил! — извика той. — Знам къде Райли е скрил писанията си!

Скочи от колата и отвори вратата на къщата.

— Ела! — хвана ръката ѝ и я поведе покрай другите две къщи към полянката с клетките.

Джуди се задържа.

— Ама нали каза, че лъвиците...

— Не се притеснявай! Когато малките не са в клетките, майките не се навъртат наоколо. Ела!

— Добре — отговори Джуди, изпълнена със смесени чувства.

След пет минути бяха при клетките.

Стивън издърпа една от вратите и пропълзя вътре на четири крака. Започна да претърсва вътрешността на клетката. Не намери нищо.

Излезе навън и отиде в следващата. Отново без успех. Поклати глава и опита в третата, последна клетка.

— С това шансовете ни се изчерпват — измърмори той, коленичи и започна да опипва пода.

Внезапно започна да рови с ръце в песъчливата почва. Джуди се наведе към него и забеляза отдолу метален капак. Стивън го вдигна, извади от джоба си запалка и светна. В следващия момент се дръпна рязко и измърмори някаква ругатня.

— Какво има?

Бутна капака обратно на мястото му и запълзя обратно към вратата на клетката.

— Предположението ми беше правилно. Професорът си е направил скривалище тук, в клетката на лъвовете...

— ... но бележките му не са вече тук, така ли?

Той кимна мрачно.

— Браконьерите са ги намерили. Или сами са се сетили, или им е казал някой от хората на Райли, а може би... — замълча за момент. — А може би са принудили стария човек със сила да им покаже мястото.

Джуди изглеждаше потресена. Впери поглед в празната клетка. Металните пръти, от които беше направена, блестяха на лунната светлина.

— Добре — обади се Стивън, — сега не ни остава нищо друго, освен да се обадим на шефовете.

— На мистър Бъкстър ли?

— Да.

Той кимна мрачно и се запъти бавно към лагера. Джуди го последва.

— Май че не обичаш много шефа си, а?

— Доста правилно го формулира.

— И защо не го обичаш?

— Той е един бюрократ. Седи си по цял ден на бюрото, пие кафе и обсъжда с колегите си резултата от някой бейзболен мач. За него джунглата, и животните в нея са статистически величини — цифри, написани на хартия. Никога не се е интересувал за живота тук, под открито небе. Би трябвало да е най-много писар в застрахователно дружество, а не ръководител на такъв голям резерват.

Междувременно бяха стигнали къщата на професора.

Стивън пръв пристъпи по стъпалата към входа и отвори вратата. Намери газова лампа и я запали.

Джуди се огледа. Стаята беше обзаведена оскъдно. Имаше маса, два стола, походно легло и голям шкаф с книги. Това беше всичко.

— Разполагай се тук, както намериш за добре. Утре рано ще те събудя.

Обърна се, без да каже нито дума повече, излезе и затвори вратата. Джуди го чу как отиде до колата, заключи я, а след това влезе в една от другите къщи.

Тя седна на ръба на походното легло и се загледа навън през малкия прозорец.

Нощта беше прекрасна. Луната обливаше всичко с призрачна светлина. Предметите сякаш фосфоресцираха, добили невероятни очертания и свой живот. Откъм хралалака се чуваше от време на време крясък на маймуна или писък на нощна птица.

Джуди стана и отиде до прозореца.

Вдъхна дълбоко влизания оттам хладен въздух. Обзе я странно чувство. Цялото ѝ същество беше напрегнато, а сетивата — до краен предел. Необичайната атмосфера изостряше чувствителността ѝ десетократно.

Африка...

Въпреки неприятностите и преживяванията през последните дни, черният континент я беше очаровал. От първата минута, когато стъпи в земята на Кения, с нея беше станала дълбока промяна. Нещата вече не бяха същите, както преди.

Отметна глава назад. Чу шум от стъпки на съседната веранда. Погледна натам. Стивън Джаксън изнесе навън един сгъваем стол, седна на него и запали цигара. Изпусна кълбо дим и се загледа към звездите. Сетне се извърна и я видя, застанала до прозореца. Махна ѝ и се усмихна.

— Не си ли уморена?

Тя поклати глава.

— Ако искаш, ела при мен. В хладилника намерих малко пиене — вдигна една шарена бутилка, която преди това беше оставил в краката си.

Джуди се засмя и му кимна.

— Ей сега идвам.

Върна се до леглото, взе чантата си и извади оттам огледало. Набързо оправи косата си и се запъти към съседната колиба.

Стивън междувременно беше разгънал още един стол и сгъваемата масичка. Отиде в кухничката и донесе чиста чаша.

— Един джин?

— С удоволствие!

Наля два пръста от прозрачната течност и сложи вътре няколко кубчета лед. Подаде ѝ чашата и вдигна своята.

— За твое здраве. И за това утрешният ден да ни донесе хубави новини!

— И за това професор Райли да се върне колкото се може по-бързо към работата си!

Чукнаха се.

Внезапно се чу накъсано писукане.

— Какво беше това? — ослуша се Джуди.

— Няма страшно. Бях оставил радиостанцията на автоматично повикване на честотата на централата в Найроби. Сега сигурно имаме връзка.

Стана и отиде в съседното помещение. Джуди го чу как обяснява на някого по радиостанцията какво се беше случило през деня.

— ... и затова ще е най-добре мистър Бъкстър да дойде лично — натърти Стивън последните си думи.

Личеше, че е раздразнен и нервен. След няколко минути се появи отново на верандата.

— Съжалявам, че прекъснахме церемонията — рече той, — но да се надяваме, че това беше последният път, когато ни прекъсват.

Седна и доля чашите. Джуди вече усещаше действието на алкохола.

— За какво ще се чукнем сега? — попита Стивън.

Тя се замисли за момент.

— Може би за това да се разбираме занапред също така добре, както и през първите дни.

— Съмняваш ли се изобщо?

— Ами, всъщност не.

Засмяха се. Стивън отпи една глътка и остави чашата на масата.

— Намирам, че ти много добре се приспособи към обстановката. И при това — забележително бързо. Да си призная, като те видях в хотела, си помислих, че ще бъде истински кошмар да те съпровождам по тези места.

— Какво си помисли за мен като ме видя в хотела?

Той се почеса зад ухото.

— Аз поначало се бях настроил критично. Нали ти казах, че смятах идването ти тук за грешка.

— А като застанахме един срещу друг?

Той се засмя малко смутено:

— Ами... малко се изненадах.

— Защо?

— Бях си изградил предварително представа, какво ще представлява репортерката от Сан Франциско.

— Каква представа?

— Кой знае защо, смятах, че ще дойде жена на средна възраст. Превзета интелектуалка с коси, сресани назад, сериозен поглед, очила и подострен молив в ръката. Някоя, дето по цял ден ще ме преследва с безумни въпроси и ще си пъха носа, дето не ѝ е работата.

Джуди се засмя весело.

— Да, да, и много се изненадах, като видях такова хубаво момиче.

— Благодаря за комплимента! — тя го погледна закачливо и допря показалец до върха на носа си. — И какво си помисли оттам нататък?

Стивън се загледа в тавана.

— Оттам натагък не съм си мислил нищо повече. Само се надявах, че...

— Какво?

— Да не си като онези красавици, дето идват в Африка, за да имат възможност да позират сред красивия пейзаж и после да се хвалят на приятелите си какви големи приключения са преживели.

— Какви са тези красавици?

— Непоносими! — заяви убедено Стивън Джаксън. — Капризни, суетни и вечно незадоволени. Нямаат понятие какво значи да живееш сред природата и смятат, че всичко трябва да им се поднася на тепсия, както става в евтините холивудски филмчета.

Джуди го загледа въпросително.

— Ама ти си доста добре запознат с женската психология. Откъде знаеш всичко това?

— Няколко години се занимавах да организирам туристически пътувания из саваната. Срещах различни хора, от всякакъв род. Но накрая ми писна и заряхах тази работа.

Джуди отпи една глътка от чашата си.

— Е, остава ми поне надеждата, че аз самата не попадам в споменатата категория жени.

Стивън заклати отрицателно глава, наведе се и я хвана за ръката.

— Естествено, че не попадаш. Ти си нещо съвсем друго!

Усети топлината на пръстите му.

— Толкова е хубаво да го чуя от тебе!

Той замълча за момент. Тя погледна към ръката му и сложи другата си ръка върху нея.

Стивън вдигна глава и погледите им се срещнаха.

Почувства как я обзема трепетно вълнение. За момент ѝ се стори, че времето забавя хода си и спира.

— Имаш красиви очи — прошепна Стивън и я придърпа по-близо до себе си.

Тя затвори очи. Почувства близостта му, а след това — нежната ласка на неговите устни. Стивън я хвана и я притисна до себе си. Джуди обви врата му с ръце и отговори страстно на целувката му.

Сякаш измина цяла вечност, преди устните им да се разделят. Лицето му беше съвсем близо до нейното. Погали я по бузата. По цялото ѝ тяло премина тръпка.

— Искаш ли да ти призная нещо? — прошепна ѝ тихо.

— Какво?

Устните му се плъзнаха по лицето и надолу по шията ѝ. Джуди изви глава назад и затвори очи.

— През целия ден чаках да дойде този момент.

— Ти... — искаше да попита нещо, но в същото време Стивън я притисна силно към себе си и тя реши, че моментът не е подходящ за въпроси.

Пое дълбоко дъх и затвори очи. Усещаше как езикът му я гъделичка. Чуваше учестеното му дишане. Силните му ръце я притиснаха неудържимо. Започна да разкопчава блузата ѝ. Опита се да му хване ръката, но той се освободи с бавно, но сигурно движение. Продължи да разкопчава копчетата едно по едно. Накрая съблече блузата ѝ и я хвърли на земята. Дланта му се плъзна по ръба на сутиена. Джуди изстена, когато пръстите му докоснаха кожата. Хвана сутиена и го смъкна надолу. Ръката му започна да масажира малките ѝ твърди гърди.

По тялото на Джуди премина тръпка.

Долепи устните си до нейните. Усети проникването на езика му и това я накара да затрепери от вълнение. Не можеше повече да се владее. Прегръдките му просто я влудяваха. Опита се да се дръпне назад, но Стивън я държеше здраво в ръцете си.

Плъзна устни надолу към гърдите ѝ и започна да гъделичка с език връхчетата им. Тя дишаше на пресекулки, а ръцете ѝ се заровиха в косата му. Без да отлепя устни от гърдите ѝ, разкопча ципа на панталона и започна да го смъква надолу. Краката ѝ омекнаха. За момент помисли, че ще загуби равновесие.

— Моля те, нека да...

Не успя да довърши изречението. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и това я накара да застане. Обхвана главата му и я притисна с всички сили към гърдите си. Стивън се наведе и я вдигна на ръце.

— Желая те, Джуди! — прошепна ѝ в ухото. Влезе вътре в стаята, като я носеше на ръце.

Тя отвори очи и съзря походното му легло, покрито с няколко завивки. С едната си ръка Стивън ги нахвърля на земята, като все още я държеше с другата. След това я сложи внимателно върху тях.

— Мисля, че няма нужда да претоварваме леглото.

Тя се засмя и кимна. Затвори очи. Усещаше как смъква дрехите ѝ една по една. След няколко минути лежеше гола върху завивките.

Стивън започна да гали глезена ѝ. Ръката му малко по малко се плъзгаше нагоре. Забеляза как треперенето на тялото ѝ се усили. Започна да я целува по бедрата. Очите ѝ се замъглиха. Разтвори крака и започна да стене.

— Почакай още мъничко, скъпа!

Свали ризата и панталоните си. Тялото му изглеждаше като отлято от бронз на лунната светлина. Джуди измърка от удоволствие, надигна се и докосна леко ръката му.

— О, Стивън...

Кожата му беше гладка и еластична, но мускулите бяха твърди и силни. Погали го леко и усети как възбудата му нараства с всяка секунда.

— Ела!

Но Стивън продължи да стои пред нея. Гледаше я настойчиво в очите, сякаш се мъчеше да проникне в дълбините на съзнанието ѝ. Гърдите му се повдигаха и спускаха в такт с учестеното му дишане.

— Ела, моля те!

Хвана го за ръката и го придърпа към себе си. Погледът ѝ беше плах и същевременно настойчив.

Легнаха на пода. Тя обви ръце около раменете му. Разтвори крака и прилепи тялото си плътно към неговото.

Но Стивън я караше да чака. Сякаш желаше да я подлуди от възбуда. Отново започна да целува горещите ѝ устни.

Джуди се изви под тежестта му. Освободи едната си ръка и я плъзна под корема му. Стивън се опита да я отклони, но тя изпълни намерението си. Преди да направи каквото ѝ да било, телата им вече бяха слети в едно цяло. Изстена от възбуда. Самият той вече не можеше да се контролира. Не му остана нищо друго, освен да следва тръпнещите движения на тялото ѝ.

— Моля те, Стивън! — шепнеше Джуди в ухото му. — Искам те! Искам те, искам те, искам те...

Той я притисна с всичка сила. Остана без дъх. Вкопчи пръсти в гърба му и след малко в стаята не се чуваше нищо, освен учестеното им дишане...

VIII

В малкото помещение цареше абсолютна тишина. Джуди обърна глава настрани и отвори очи. Лявата ръка на Стивън лежеше на гърдите ѝ. Вдигна очи нагоре и срещна погледа му.

Той ѝ се усмихна.

— За какво си мислиш?

Стивън повдигна вежди.

— За това, че ти си много темпераментно момиче.

— Това лошо ли е?

Лицето му остана сериозно.

— Чудя се, какво би правила, ако изведнъж се озовеш в някой манастир в качеството си на послушничка.

Джуди се засмя, а той я погали по бузата.

— Там ли искаш да ме пратиш?

— Само в случай, че аз съм игуменът. Ще отделям по шест часа на ден за индивидуална работа.

Тя сложи ръка на гърдите му и зарови пръсти в гъстите косми.

— Кажи ми честно, толкова ли съм зле?

— Точно обратното. Смятам, че си страхотна жена.

Пръстите ѝ докоснаха лицето му. Той хвана китката ѝ и започна да ги целува един по един. След това я хвана и я притисна силно към себе си.

— Не искам тази нощ да свършва — прошепна ѝ. Целуна я по челото.

Тя се притисна към него.

— Стивън?

— Да?

— Дълго време ли не си бил с жена?

— Защо искаш да знаеш?

— Само ей така...

— Толкова ли е важно?

— Не е важно.

Стивън замълча. Тя чакаше отговора му.

— Е?

— Какво, е? — тонът му беше такъв, сякаш не знаеше за какво става дума.

— Не ми отговори на въпроса.

Стивън се протегна и я притисна към себе си. Джуди почувства как мускулите му мърдат като живи. Продължи да го гледа изпитателни.

— Трябва да ти призная нещо.

— Какво?

Поколеба се за момент. След това каза:

— Май че хлътвам по всяка жена, попаднала по кой знае каква причина насам в пущинака.

Тя се засмя и поклати глава.

— Не е честно!

— Кое не е честно?

— Аз те питам нещо, а ти само се майтапиш.

— Добре де, за в бъдеще ще се опитам да се поправа.

— Е, и?

— Какво?

— Ще получа ли най-после отговор на отдавна зададения въпрос?

Джуди почувства как прегръдката му се отпуска. Погледна го. Физиономията му беше сериозна и почти непроницаема.

— Минаха няколко години оттогава.

Думите се изплъзваха мъчително от устните му. Сякаш не можеше да намери подходящия израз.

— Тя... обичаше ли те?

Той кимна бавно.

— Да, мисля че да.

— А ти? Ти обичаше ли я?

Той прехапа долната си устна и се загледа в тавана.

— Да... — гласът му трепереше несигурно.

— А защо тогава сте се разделили?

Стивън затвори очи.

— Имаше... стана нещастен случай... — надигна се, седна на постелките и вторачи поглед напред. — Тя не е вече жива!

Джуди за момент спря да диша. Искаше ѝ се да не беше подхващала този разговор. Сведе поглед надолу.

— Съжалявам — промълви едва чуто, — трябваше да ти спестя това, но... наистина съжалявам!

Стивън се усмихна и поклати глава.

— Няма нищо. Не се притеснявай. Откъде можеше да знаеш...

Джуди го гледаше втренчено. Той стана, отиде до прозореца, и се загледа навън. Беше излязъл лек ветрец и до тях достигаше шумоленето на листата на дърветата.

Минаха няколко минути. Върна се и отново легна до нея. Хвана ръката ѝ и я погледна сериозно.

Гледаха се един друг в очите. Накрая Стивън каза едва чуто:

— Харесваш ми!

Вдигна ръка и я погали по бузата.

Джуди се усмихна нежно.

— И аз те харесвам, Стивън!

— Надявам се, че писането на репортажи от това място ще ти отнеме много време.

Тя кимна.

— Да, обещавам ти!

— Надявам се също, че между писането и изследването на саваната ще имаш малко време и за мене!

— Толкова колкото ти пожелаеш!

Целуна я нежно по устните, а след това наведе глава надолу и докосна с език гърдите ѝ. Заедно с учестеното дишане до слуха му достигна и тихото ѝ любовно стенание.

Следващият преди обед премина неусетно. След закуската претърсиха отново цялата околност на лагера за следи или предмети, които можеха да ги насочат или да дадат някаква информация за отвличането на професора. След двучасово упорито търсене Стивън дойде при Джуди и сложи ръка на рамото ѝ.

— Според мен няма смисъл от по-нататъшни старания. Ясно е, че акцията е била много добре планирана и реализирана.

— Да не би да искаш да кажеш, че са били информирани дори за битовите навици на Райли?

— Сигурен съм! — кимна Стивън. — Професорът беше свикнал да ходи с двамата си помощници при малките лъвчета. Точно тогава са

ги нападнали.

— Може да са го наблюдавали предишните дни.

— Как да са го наблюдавали?

— Не е било кой знае колко трудно. Тук има достатъчно храсти, където човек може да се скрие.

Той поклати глава.

— Някой не може да остане незабелязан в близост до клетките на лъвовете! Малките веднага биха го надушили. Да не говорим, че ако майката го забележи, лошо му се пише.

Джуди се замисли.

— Значи трябва да сме сигурни, че някой е познавал много добре навиците на професора?

— Точно така! Някой от нашите хора работи за браконьерите. Все повече се убеждавам в това.

Хвана Джуди за ръка и я заведе до верандата на къщата, където бяха прекарали нощта.

— Хайде да седнем и да помислим малко! И без това достатъчно тичахме за днес.

Тя остана за момент права. Погледът ѝ се плъзна по трите къщички на лагера и поляната пред тях. След това пристъпи към него.

Стивън хвана ръката ѝ и я погали. Джуди приседна до него и го целуна. В същия момент в далечината се чу шум на автомобилен двигател.

— Да не е Бъкстър и неговите хора?

— Едва ли. Трудно ми е да повярвам, че са си размърдали задниците, за да тръгнат толкова рано.

След малко обаче пред входа на лагера спряха два джипа. Шофьорът на първия джип — висок и слаб негър, скочи и отиде да отвори вратата.

— Те са! — установи Стивън, като пристъпи напред на верандата.

Джиповете спряха точно пред къщата. От тях слязоха един бял и четирима негри. Белият отиде направо към Стивън и протегна ръка.

— Здравейте, мистър Джаксън.

— Добър ден, мистър Бъкстър — кимна сдържано Стивън.

Джуди се учуди малко на служебния им тон.

— Доколкото чух, тук имало някакви проблеми — започна Ричард Бъкстър.

Носеше големи тъмни очила. Лицето му беше бледо и силно контрастираше с кафявата кожа на пазача.

— Изразихте се съвсем точно — Стивън бутна шапката на тила си. — Още по-точно казано — професор Райли е отвлечен. С него са изчезнали и двамата му асистенти. Освен това някой е пуснал малките лъвчета от клетките им.

Бъкстър кимна. По челото му бяха избили капчици пот. Извади от джоба си кърпа и ги избърса.

— Да имате вътре нещо за пиене? Пътуването беше отвратително!

Стивън Джаксън кимна. В този момент погледът на Бъкстър спря върху Джуди. По лицето му се разля широка усмивка.

— Както виждам, дамата от Щатите също е пристигнала — установи той.

— Позволете да ви запозная — Ричард Бъкстър и Джуди Грант.

Подадоха си ръце. Джуди се учуди колко мека и слаба беше ръката на правителствения чиновник.

— Изключително се радвам да се запозная с вас! — усмихна ѝ се той още веднъж.

Зъбите му бяха жълти. Сигурно от многото цигари.

— Нека да пийнем по една глътка — обади се Стивън и смигна на Джуди. — Моля, заповядайте на верандата!

Джуди и Бъкстър се разположиха на столовете около сгъваемата масичка. Придружителите на Бъкстър се оттеглиха под сянката на едно дърво.

— От колко време сте тук, мис Грант? — взе думата Бъкстър, като я измерваше с поглед от главата до петите.

— Половин седмица — отговори Джуди.

— Сега вероятно се надявате работата ви тук да приключи колкото се може по-скоро? В тази савана има май само неприятни неща — насекоми, зверове, горещина, отровни змии и лоши типове!

Тя поклати глава отрицателно.

— Напротив, намирам, че тук е приказно красиво.

Бъкстър се взря невярващо в нея. След това избухна в смях.

— Вие сте странна жена, мис Грант! Но всъщност като че ли ви разбирам донякъде. Колегите ми също споделят подобни виждания. Аз самият обаче не се чувствам кой знае колко добре тук отвън. Предпочитам живота в Найроби.

Стивън се върна с табличка в ръцете. Бъкстър втренчи жаден поглед в шишето, сложено върху нея.

— Много добре! Веднага бих си поръчал още два пъти по толкова.

Стивън кимна и отиде да изпълнява поръчката. Шефът му грабна бутилката с треперещи ръце и я изля на един дъх в гърлото си. След малко пазачът се върна и донесе още няколко бутилки. Бъкстър се сети да предложи и на тях. Джуди си наля няколко глътки вода, а Стивън поклати глава отрицателно.

— Хм, не мога да ви разбера — измърмори новодошлият. — Как може човек изобщо да преживее тук, без да пийне нещо?

Стивън и Джуди се спогледаха многозначително. След това пазачът каза:

— Мистър Бъкстър, искам да ви помоля във връзка с отвличането на професор Райли да бъдат взети драстични мерки за борба с браконьерите в района.

Бъкстър остави настрана чашата и започна да гали масивния златен пръстен на лявата си ръка.

— Какво предлагате?

— Това, което предприехме досега срещу браконьерите, явно не дава никакъв резултат. Време е тази работа да се подхване по-сериозно!

— И какво имате предвид под „по-сериозно“?

— Управата на резервата да се обърне за помощ към правителството. Срещу браконьерите трябва да се използва полиция. Ние, пазачите, очевидно сме твърде малко, за да се справим с тях.

По устните на председателя на управата се появи цинична усмивка.

— Моля ти се, Джаксън! Не говориш сериозно!

Стивън го погледна хладно.

— Напротив, напълно съм сериозен! Знаете също толкова добре, както и аз, че действията на браконьерите стават от ден на ден все по-

брутални. Моето мнение е, че някой от централата ни в Найроби ги информира, къде ловът ще бъде особено успешен.

Бъкстър трепна и присви очи.

— Моля? Струва ми се, че не разбрах добре.

— Нека да не се залъгваме, мистър Бъкстър. Някой от Найроби информира браконьерите къде се намираме ние и какво е движението на животните в резервата. Тези хора могат да си вършат работата почти необезпокоявани.

Лицето на Бъкстър пребледня.

— Това, което твърдите, е чудовищно, мистър Джаксън! Но ако не можете да го докажете по някакъв начин, то си остава лично ваше мнение.

Пазачът се усмихна презрително.

— Може би четиристотин убити слона за единадесет месеца представляват някакво потвърждение на думите ми.

Бъкстър поклати глава.

— Не бих казал. Чиста случайност е, че досега не сме заловили тези хора. Просто са имали късмет и са се отървали.

— Не е просто късмет, сър! Ние нито веднъж не успяхме да попаднем по следите им. През всичките единадесет месеца вървахме в тъмнина. Не сме помръднали и на милиметър за това време.

Бъкстър присви очи.

— Може би причината за това е в недостатъчната квалификация на пазачите и в неспособността им да си вършат работата? Какво може да направи администрацията, ако вие и вашите колеги не работите ефективно?

— Не бих се съгласил с вас, сър. Вие също много добре го знаете. Не искате да извикате полицията, понеже се страхувате да се разчуе, че в резервата има проблеми. В такъв случай ще се вдигне шум и може би някои хора ще се разделят с топлите си местенца.

Лицето на Бъкстър почервения.

— Ще приемете ли моето предложение, или не? — продължи Стивън.

Шефът му поклати глава.

— Ще изчакаме.

— И какво, по дяволите, ще чакаме?

— Ще изчакаме похитителите на професора да се обадят.

— А какво ви кара да мислите, че ще го направят? Откъде сте сигурен, че просто няма да убият стария човек?

Бъкстър се усмихна високомерно.

— Те не са го отвлекли, за да го убиват. Ако са искали да направят това, можели са да го свършат и на това място.

Личеше си, че пазачът е вбесен. Очите му святкаха гневно.

— Значи няма да предприемете нищо, така ли? Отново нищо...

— Глупости! Просто не искам да действаме като паникьосани бабички. Аз съм човек, който използва главата си, мистър Джаксън. За разлика от вас.

След тези думи той стана и се огледа. После повика своите придружители.

— Искам околността да бъде претърсена! Цялата местност около лагера. Огледайте всяка педя земя, надникнете под всеки храст. Разбрахте ме, нали? А сега — на работа!

Най-старият преведе думите му на колегите си. Тримата кимнаха и след миг изчезнаха в гората.

Бъкстър се върна, седна на стола си и за трети път посегна към бутилката с джин.

— Е — обърна се към Джуди, — ще се решите ли този път на една глътчица?

— Не, благодаря!

Бъкстър вдигна рамене и напълни чашата си. След това отпи огромна глътка и се замисли, като клатеше течността, за да се разтопят по-бързо кубчетата лед.

— Проклетата страна! Не трябваше да идвам изобщо тук!

Стивън му метна презрителен поглед и стана.

— Ще се присъединя към групата за издирване — реши той и слезе от верандата.

Бъкстър се усмихна на Джуди.

— Интересно ми е да разбера какво ви е накарало да дойдете тук.

Тя му разказа накратко за идеята на Пит Джонсън и за договора си с него.

— Ама на вас наистина ли ви харесва тук?

— Да, намирам всичко за изключително красиво. Естествено, много по-различно е от живота, с който съм свикнала. Но това придава на нещата допълнителен чар.

Бъкстър прекара ръка по оплешивяващото си теме.

— Не мога да си представя, как може една жена да се чувства удобно тук. Без никакъв комфорт, без срещи с различни хора. Че тук няма дори баня!

— Животът тук е доста динамичен. Все още не съм имала време да се поогледам и да свикна с ритъма.

Бъкстър отпи още една глътка.

— Но какво е... — езикът му беше надебелял от алкохола и изговаряше трудно думите. — Но какво е животът без кино, телевизия, без удобствата на цивилизацията...

Внезапно откъм входа на лагера се чу вик. Бъкстър стана и се запъти към един от своите хора, който тичаше към тях с развълнувано лице.

— Какво има, Наоми?

Негърът размахваше някаква хартийка в ръцете си. Заговори им бързо на абсолютно неразбираемото местно наречие. Бъкстър взе листа от ръцете му. Разгъна го и зачете. След това изруга:

— Ама че дивотия! Какво трябва да значи тази мъгла тук, по дяволите?

Направи на негъра знак, че трябва да извика всички на верандата. Черният се обърна и изчезна в същата посока, в която беше заминал и Стивън Джаксън.

— Изглежда като някаква бележка — измърмори Бъкстър, като разглеждаше хартията.

След това я даде на Джуди. Бяха написани няколко изречения с несръчен детски почерк.

— Трябва да изчакаме Дииб. Той ще ни обясни — въздъхна Бъкстър и се отпусна отново на стола си.

След по-малко от две минути мъжете от групата за издирване се появиха пред къщата. Бъкстър даде листа на най-възрастния и го помоли да прочете съдържанието. Негърът се зачете, а после вдигна глава.

„Райли й неговите сътрудници се намират при нас.
Добре са и не ги заплашва нищо. Преговорите за тяхното

освобождаване ще се проведат при езерото в долината Нгодо. Трябва да дойде един човек без оръжие.“

Стивън Джаксън се загледа в негъра. След това се обърна към Бъкстър.

Директорът на резервата се надигна тежко! Пристъпи крачка настрани и въздъхна.

— Аз ще водя преговорите!

Стивън хвърли поглед към бутилката с джин. Беше останало само една трета от съдържанието ѝ. След това поклати глава.

— Аз ще отида!

— Глупости — срязва го Бъкстър, — това е моя работа!

Пазачът обаче не беше склонен да отстъпва.

— Вие ще останете тук — обясни той с глас, нетърпящ възражение. — В долината Нгодо гъмжи от крокодили. Човек, който не е свикнал с живота в джунглата и е без оръжие, не би имал шанс да оцелее.

Бъкстър намръщи чело.

— Проклетата земя! Човек трябва да се страхува от всичко тук!

Стивън не обърна никакво внимание на думите му. Отиде при Джуди.

— Ще ми трябват пет или шест часа, за да стигна в долината. Така че не разчитай на мен тази вечер.

Погледна го загрижено:

— Нима искаш да...

— Точно така. Виновен съм за професор Райли. Сега нямам време за губене.

Обърна се и закрачи към своя джип. След малко моторът изрева и колата напусна лагера. Бъкстър отново седна до Джуди.

— Дано на браконьерите не им хрумне да го вземат и него за заложник. Но решението беше негово. Нямах да ме пусне да замина.

Джуди мълчеше. Погледът ѝ беше сведен към земята. Слушаше отдалечаващия се шум от мотора. След това настъпи тишина.

Бъкстър се прозя, извика един от хората си и му нареди да донесе хладилната чанта от колата му.

— Моля, заповядайте! — покани я директорът, след като отвори чантата.

Чантата беше пълна догоре със сандвичи, плодове и разхладителни напитки.

— Вземете си, моля ви! — настояваше Бъкстър.

Джуди му благодари и за известно време настана тишина. Шефът на резервата поглъщаше неспирно сандвичи. След това измъкна две шишета бира и подаде едното на Джуди. Искаше ѝ се да откаже, но той вече беше отворил бутилката и щеше да е нелюбезно от нейна страна.

— За ваше здраве!

— И за ваше!

Отпиха по глътка и в този момент откъм джипа на Бъкстър се чу пищене. Той махна с ръка към един от хората си и онзи се затича натам. Чуха го да разговаря с някого на английски. След това се върна на верандата.

— Е, какво има?

— Повикване от централата. Имат важна информация за вас.

Бъкстър изплю клечката за зъби, която стърчеше от устата му.

— Хайде, говори! Какво казаха?

— В Найроби бил заловен търговец на слонова кост. Искал да изнесе наведнъж четиринайсет килограма.

Бъкстър се плесна по челото.

— Не може да бъде! И къде са го хванали!

— На летището. Според собствените му думи е идвал направо от резервата.

Очите на директора се разширяваха все повече.

— Лъжа! Просто иска да си смекчи присъдата по този начин. А казал ли е откъде се е сдобил със стоката?

Негърът кимна.

— Твърдял, че я е получил от двама пазачи — един негър и един бял.

— Назовал ли е имена?

— Да.

— Кои?

— Нуру и Джаксън.

IX

Превалеше полунощ. Небето беше покрито с облаци. Току-що беше преминала кратката тропическа буря. За няколко минути от небето се беше излял същински потоп. Все още отделни капки потрепваха по покрива.

Джуди стоеше до прозореца на своята къщичка и гледаше към поляната сред лагера. Няколко пъти вече беше лягала и се беше опитвала да заспи, но напразно.

Знаеше, че ще бъде безсмислено да ляга отново. Просто тази нощ ѝ беше съдено да остане будна.

В главата ѝ бяха все едни и същи мисли.

Посредникът на браконьерите беше заявил, че е получил стоката от Стивън и Нуру.

Просто не можеше да го проумее — Стивън да убива животни в резервата! Нуру — да е браконьер? Предател?

Поклати глава. Пълен абсурд!

И все пак. За никого не би било по-лесно да се сдобие със слонова кост. А самият Стивън беше казал, че браконьерите подхождат към работата си съвсем планомерно. За по-малко от една година им се беше удало да убият четиристотин животни.

Джуди въздъхна дълбоко. Спомни си как реагира Ричард Бъкстър на съобщението. Беше се зачервил като домати. Ръцете му се бяха разтреперили от гняв и беше пресушил на един дъх бутилката с джин.

— Проклетият предател — беше изкрещял извън себе си от ярост. — Искате да ни прави на глупаци! Вика ме тук, а неговите приятелчета си ловуват необезпокоявани на другия край на резервата!

Беше страшно да го гледа човек. Цялата ситуация се стори на Джуди като лош сън. Щеше ѝ се да защити Стивън, да възрази на нападките на Бъкстър. Но какво можеше да каже срещу информацията от централата им?

Наведе се и опря лакти на перваза на прозореца. Отвън падаха отделни дъждовни капки, а луната се показваше от време на време

иззад облаците.

Не можеше да повярва на съобщението от Найроби. Невъзможно беше Стивън да я е мамил по такъв начин.

— Не! — каза полугласно. — Не, не и не... Внезапно чу шумолене откъм хресталака. Присви очи и се опита да различи нещо в тази посока. Малка катеричка се беше заблудила и беше излязла на поляната сред лагера. Притича пред верандата и скочи в единия от джиповете.

В следващия момент се чу значително по-силен шум. Джуди наостри уши. Сякаш се чуваше далечното биене на барабан.

На проблясващата лунна светлина видя силует на негър. Прескочи оградата и се затича към къщата, където се беше настанил да спи Ричард Бъкстър. Джуди го позна. Беше единственият от четиримата негри, който говореше английски. Застана пред вратата и заблъска с юмруци.

След половин минута вратата се отвори.

— Какво има?

— Видяхме Джаксън — докладва негърът.

— Какво? — Бъкстър разтърка очи.

— Да, сър. Видяхме го при клетките на лъвовете.

— Сам ли беше?

— Не, сър. Имаше и двама други. Един черен и един бял.

— Задържахте ли го?

Негърът поклати глава.

— Не. Като ни видяха, скочиха в колата си и избягаха.

— Значи нашият човек изобщо не е ходил към езерото, а се разхожда наоколо. Може би самият той е написал онази бележка — предположи Бъкстър.

Двамата размениха още няколко думи, които Джуди не можа да разбере. След това Бъкстър потупа негъра по рамото и го отправи с жест.

Докато онзи се отдалечаваше, Бъкстър излезе пред къщата и се огледа. Откри Джуди на прозореца и се приближи на няколко крачки.

— Бурята ли ви събуди?

Като че ли не беше разбрал, че е станала свидетел на разговора преди малко.

— Не само бурята...

— Представям си, какво ви е. Прекарала сте два и половина дена с човек, който се оказа мошеник и браконьер.

Изговаряше думите с отвращение, сякаш беше видял косъм в супата си. Изкачи стъпалата на верандата и застана срещу нея пред прозореца.

— Не се притеснявайте. Ние ще ви осигурим безопасността. Можете да разчитате!

Джуди кой знае защо се почувства отвратително. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво ще стане сега? — попита го тихо. — Какво ще предприемете утре?

— Отначало ще изчакаме — обясни Бъкстър. — Според мен Стивън Джаксън ще се появи насам по някое време.

Пристъпи няколко крачки и застана пред вратата на къщата. Джуди я беше само притворила.

— Трябва да внимавате, мис Грант — промълви Бъкстър и хвана дръжката. — Ако не заключвате, може да имате някое нежелано посещение. Или ще ми кажете, че бихте се радвала много на някоя отровна змия в леглото си.

Джуди преглътна уплашено. Изобщо не беше си помисляла за това.

— Нека да хвърлим един поглед. Може да се е намърдал някой скорпион или гущер.

Отвори вратата и влезе в стаята. Огледа под масата, по ъглите на тавана, след това надникна под леглото и в малкия шкаф. После се изправи.

— Хм, няма нищо. Имате късмет, мис Грант.

— Благодаря ви, наистина беше много глупаво от моя страна да оставям вратата отключена.

Бъкстър се усмихна многозначително.

— А може би не толкова глупаво — каза той едва чуто.

— Какво... какво искате да кажете?

Бъкстър се засмя. Отстъпи една крачка назад, без да я изпуска от погледа си.

— О, напротив, напротив...

Беше стигнал вратата. В следващия момент хвана дръжката и завъртя ключа.

— Какво правите? Не разбирам... — обърка се Джуди. — Аз... какво искате?

Гледаше го ужасена.

— Знаеш много добре, малката.

Тя почувства, как ръцете ѝ се разтрепериха. Бъкстър я гледаше с похотлив поглед.

— Ти не изглеждаш зле, моето момиче. Лицето ти е като на ангел, а и фигурката е екстра. Ние с тебе можем да прекараме чудесно двамата.

Джуди прехапа устни и се прилепи към стената.

— Моля ви, мистър Бъкстър! Опомнете се! — опитваше се гласът ѝ да не трепери от страх. Той облиза горната си устна.

— Никога през живота си не съм бил с по-ясен разсъдък.

Започна да разкопчава колана си. Джуди имаше чувството, че ударите на сърцето ѝ се чуват на километри наоколо. В скования ѝ от ужас мозък имаше само една мисъл: „Това не бива да се случва! Не!“

Знаеше обаче, ме едва ли ще има шанс срещу мъжа, който я превъзхождаше многократно по сила.

Той извади колана от панталона си и го хвърли на земята. Започна да разкопчава ризата си.

По лицето ѝ изби студена пот. „Не, не, не!“ — крещеше един вътрешен глас в нея. Погледна към вратата. Не можеше да избяга оттам. Трябваше да мине първо покрай Бъкстър.

Той започна бавно да се приближава.

— Хайде, ела — каза ѝ тихо, — стига с тези фасони! Още два метра.

Протегна дясната си ръка.

— Съблечи се, искам да те погледам гола!

Джуди закри очите си с ръце.

Още един метър...

Спря се. Чуваше го как диша все по-учестено. Доразкопча ризата си, съблече я и я хвърли на земята.

— Хайде да пристъпваме към съществената част, малката...

Пристъпи още една крачка и я хвана за ръката. Пръстите му бяха влажни.

Стисна силно ръката ѝ и я дръпна към себе си. Миришеше на джин и пот.

Усети другата му ръка на врата си. Телата им се допряха. Кожата на Бъкстър беше мека и мазна.

— Моля ви, недейте...

Извърна глава настрани и затвори очи. Бъкстър я притисна към стената с цялата си тежест. Отвори уста и започна да я целува по шията. Усети как езикът му се плъзга по кожата ѝ нагоре към лицето и търси устните ѝ.

С всичка сила отметна глава на другата страна.

Лявата ръка на Бъкстър се плъзна по бедрата ѝ, а след това се вдигна нагоре към гърдите.

Опита се да се измъкне, но Бъкстър беше тежък и силен. Хвана сутиена и започна да го смъква надолу.

— Не...

Възбудата му растеше с всеки миг. Хвана с две ръце реверите на блузата и дръпна. Платът се разкъса с пращане.

След това се дръпна и се загледа ухилено в голите ѝ гърди.

— Изглеждаш чудесно, малката. Но след малко ще изглеждаш още по-добре.

Джуди не помръдваше. Беше се сковала от страх. Ръката на Бъкстър се приближи към колана на панталона ѝ. Пръстите му докоснаха металната закопчалка.

— А може би ще се обслужиш сама? — очите му блестяха.

Джуди се опита да каже нещо, но от устните ѝ не излезе нито звук.

— Не трябва да си толкова вироглава, малката — измърмори Бъкстър. — Нали го направи и с него? Не съм ли прав?

Оглеждаше я иззад присвитите си клепачи.

— Хайде, признай си! Видях ви как се гледахте. Трябва да е било много хубаво. Ти си била особено добра, нали?

Очите му блестяха. Ръката му се плъзна вътре в панталона ѝ.

— О, тук всичко си е на мястото. Впрочем, забравих да ти кажа. Можеш да викаш и стенеш колкото искаш. Няма да притесниш никого.

„О, Господи!“ Никога досега Джуди не се беше чувствала толкова безпомощна и изоставена. Нито една ситуация не ѝ се беше струвала толкова безнадеждна.

Бъкстър изглеждаше готов на всичко. Вероятно смяташе изнасилването за елемент от местното гостоприемство. Тялото му

трепереше от възбуда. За момент Джуди си представи как би изглеждало всичко. Как ще лежи отгоре ѝ, ще пъшка и ще се поти, а вонящата му уста ще търси устните ѝ.

„Не, не, не — крещеше гласът в нея. — Не трябва да му позволяваш!“

Изведнъж ѝ хрумна идея.

Бъкстър беше разкопчал колана ѝ, когато тя сама го хвана и го извади от панталоните си. Той изглеждаше много учуден.

— Какво... какво значи това?

Погледна го в очите, изпълнена с презрение. В следващия момент планът ѝ беше съставен с всички подробности.

— Ще получиш това, което искаш, скъпи — каза тихо. — Ще получиш всичко, което пожелаеш!

Бъкстър преглътна и я пусна.

Тя наклони глава малко настрани и облиза устните си.

— Всичко, което пожелаеш, жребецо!

Очите му се присвиха и той измърка доволно. Джуди протегна ръка и го погали по бузата.

— Върви в леглото да го затоплиш. Настаня се удобно, защото не обичам да прекъсвам сеанса, когато се любя.

Мъжът затрепери от възбуда. Заведе го до леглото и започна да го съблича. Гърдите му се вдигаха и спускаха все по-често. Когато остана съвсем гол, Бъкстър протегна ръце към нея.

— Хайде, ела! Не мога да чакам повече.

— Първо ще легнеш по корем, хубавецо, и ще затвориш очи. Не обичам да ме гледат, когато се събличам.

Направи кисела физиономия и се обърна по корем.

Джуди се спусна към вратата, отключи и изскочи навън. Огледа се от верандата на всички страни. Не се виждаше никой. Слезе тичешком по стъпалата и прекоси поляната към входа на лагера. Не беше изминала и двадесет метра, когато чу зад себе си чудовищни ругатни.

Обърна се. Бъкстър стоеше на входа на къщата съвсем гол и бълваше най-отвратителните псувни, които беше чувала някога. Оправи косата си и продължи напред. Излезе от лагера и започна да се промъква през храсталаци, покрай дървета, през камъни и треви, по-високи от нея. След няколко минути се спря и се послуша.

Лагерът не се виждаше. Въздъхна облекчено. До ушите ѝ не достигаше нито звук.

„Няма да посмее“ — мина ѝ през главата. Не можеше да я последва гол през гъсталака. А дори и да се опиташе — беше твърде пиян, за да представлява някаква опасност навън.

Поколеба се известно време, после продължи нататък. След няколко крачки обаче се спъна в някакво коренище и остана да лежи изтощена на земята.

„Избягах — помисли си. — Не може да ме намери вече.“

Внезапно я обзе ужас.

В далечината се чу крясък на хиена.

Усети, как кръвта ѝ застива. Беше избягала от Бъкстър, но досега изобщо не се беше замисляла за опасностите, които дебнеха на открито.

Какво ще прави, ако срещне някой леопард? Ами ако настъпи някоя отровна змия? Или скорпион? Ами ако майката на лъвчетата все пак реши да понаобиколи насам?

Тялото ѝ затрепери.

Беше оставила зад гърба си една опасност, но сега пред нея беше друга — по-голяма.

„Ти направо си се побъркала“ — рече си. За момент се замисли, дали да не се върне в лагера. Може би трябваше да изпълни желанието на Бъкстър? Все пак ще е по-добре, отколкото да бъде разкъсана от някой звяр в храсталака.

Изправи се бавно.

„Нямам избор — мина ѝ през главата. — Ако оживея до утре, ще се върна. Ще помоля за извинение. Трябва да го направя...“

По бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Спомни си думите му: „Можеш да викаш и да стенеш, колкото си искаш.“

Хвана главата си с две ръце.

Но какво друго ѝ остава?

Изведнъж трепна. Все пак...

Спомни си, че Стивън ѝ беше показал по-предния ден една стоянка върху голямо дърво, малко отдалечено от гората. Намираше се почти до мястото, където се отклониха от главния път.

— Човек може отлично да наблюдава животните оттук — ѝ беше казал той. — Понякога стоя там отгоре по цели дни. Никой не ме

безпокои. Наоколо няма други дървета, а големите животни не могат да се изкачат.

Огледа се. Мястото би трябвало да е на не повече от осемстотин метра от лагера. Ако ѝ се удаде да го намери, ще е в безопасност поне за известно време.

Най-малкото за тази нощ...

Без да размишлява повече, се отправи към главния път. Опитваше се да заобикаля гъстите храсталаци. Очите ѝ започваха да свикват в тъмнината. Вече различаваше мастилените сенки на храстите от по-светлите открити места под дърветата.

След около три минути луната се показва иззад облаците. Вече се виждаше по-добре. Откри силуета на самотното дърво и се затича натам.

Сърцето ѝ биеше като лудо. Различи изплетената от лиани стълба. Горѐ имаше нещо като малка колиба от клони. Наистина там щеше да бъде в безопасност. Горѐ не можеше да я достигне никой. Оставаха стотина метра.

Внезапно се спря и се послуша. Какво беше това?

Стори ѝ се, че чува гласове.

Огледа се внимателно на всички посоки. Не можа да различи нищо, освен неясните сенки на дърветата. Реши, че е било крясък на нощна птица.

Пое дълбоко въздух, за да регулира дишането си и да се успокои. Затича се отново към убежището. Струваше ѝ се, че никога няма да го достигне. Най-после дървото се извиси пред нея. Намери стълбата и започна да се катери. Люлееше се напред-назад, лианите се впиваха в ръцете ѝ. Най-сетне успя да стигне площадката горѐ. Строполи се на пода съвсем изтощена.

Целта беше достигната...

След няколко минути се изправи и огледа тялото си. Ръцете и краката ѝ бяха покрити с драскотини и кървяха.

В този момент обаче това не я интересуваше. „Жива съм — повтаряше си непрекъснато. — Все още съм жива...“

Мина четвърт час, докато се успокои и събере мислите си. Огледа драскотините по краката са, а след това започна да изследва заслона в клоните. Отдолу се виждаше покритата с храсти савана,

осветена слабо от луната. Цареше абсолютна тишина. Трудно беше човек да си представи колко опасности се крият зад това спокойствие.

Някаква маймуна изкрещя и наруши тишината. След това се чу вик на хиена, но беше по-тих отпреди, явно животното се отдалечаваше.

Джуди оправи косата си и хвана главата си с две ръце. Въздъхна тихо.

Не бяха изминали двадесет и четири часа, откакто беше със Стивън... Това беше най-хубавото изживяване през целия й живот. Часове на споделена нежност, топлина и в същото време на диви, необуздани чувства. Никога не би могла да забрави тези няколко часа.

След това всичко се промени.

Спомни си пристигането на Бъкстър. Разговорът му със Стивън на верандата и още десетки подробности от изминалия ден.

А след това — съобщението. Стивън бил доставял слонова кост на търговеца. Бил работел за браконьерите. После — разговорът на Бъкстър с негъра, който твърдеше, че бил видял колата му в близост до лагера.

Това бяха лъжи. Долнопробни и противни лъжи!

Поклати глава. Бъкстър се беше подготвил доста добре за пристигането си. А и неговите хора също. Обаждането от Найроби е било също такъв блъф, както и съобщението, че Стивън е наблизо.

Укоряваше се, че не е разбрала играта на Бъкстър още в началото.

Как можа да се усъмни в Стивън и за секунда? Беше прекарала достатъчно време с него, за да разбере какъв човек е. Честността му не подлежеше на никакво съмнение. А тя се беше оставила да я измамат по такъв долнопробен начин с някакво си съобщение. Явно имаше да научи още много за подлостта и лицемерието на хората.

Духна лек вятър и разклати клоните. Джуди затрепери. През нощта ставаше студено, а и наоколо беше още мокро от дъжда.

Внезапно се ослуша и смръщи чело.

Стори й се отново, че чува гласове. И при това — съвсем наблизо. Присви очи и се взря надолу. Не можа да открие нищо.

Да не би Бъкстър да се е сетил, че е тук?

Не, това е невъзможно! Сигурна беше... Освен това гласовете звучаха съвсем различно — по-плътни и дълбоки.

Няколко минути се заслушва. Не се чуваше ни най-малък шум. Май че нервите ѝ са се разклатили доста напоследък. Много ѝ се струпа през последните дни.

Затвори очи и седна на дървената пейка.

Какво ли би направил Стивън, ако се озовеше в такова положение? Сви се и обхвана коленете си с две ръце. Дали пък няма да...

Изведнъж прехапа устни. Скова се от ужас и по гърба и полазиха студени тръпки.

О, не!

Стивън беше заминал да води преговори към езерото. Така пишеше на бележката. Но нали бележката я донесоха хората на Бъкстър!

Преглътна.

Сега беше сигурна, че и бележката е била измама. Нали те двамата със Стивън бяха претърсили околността на лагера сутринта и не бяха намерили нищо. А хората на Бъкстър твърдяха, че са я намерили близо до лагера.

Значи Стивън и влязъл директно в капана!

Закри лицето си с ръце.

Всичко беше като в кошмар. Лошите играеха с белязани карти. Бъкстър накара Стивън да замине далеч от лагера, след това я излъга, че е предател, за да го опозори пред нея. Нима е разиграл такава сложна комбинация, само за да може да си направи малко удоволствие с нея?

По всяка вероятност хората му щяха да чакат Стивън при езерото. Може би вече са го убили...

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Разхълца се.

„О, Стивън!“

Изведнъж всичко се изясни. Стивън и Нуру и преди това са говорили, че някой от управата е свързан с браконьерите. Естествено, че са говорили! И това е бил много информиран човек. Човек, запознат с всички дейности в резервата. Точно Бъкстър беше човекът, който стои зад браконьерите. Той е организиран лова на слонове. От него браконьерите са научавали къде се намират Стивън, Нуру и другите пазачи как не се бяха сетили за това преди! Сега е късно.

Очите ѝ горяха. Започна да я тресе.

„Всичко е загубено — помисли си. — Не трябваше да идвам в Африка! Не трябваше да приемам проклетия договор!“

Стресна се, вдигна глава и се послуша.

Ето... сега гласовете се чуваха съвсем ясно. Скочи, опря се на перилата и се загледа надолу. Изтръпна от ужас.

Под стълбата стояха цяла дузина негри. Очите и зъбите им блестяха в тъмнината. Дочули шума от стъпките ѝ, обърнаха глави нагоре.

Един от тях посочи към нея и каза някакви неразбираеми думи на останалите. Двама от мъжете кимнаха, оставиха копията си и започнаха да се изкачват по стълбата.

Джуди беше неспособна да се движи. Първият негръ подаде глава над пода.

Сърцето ѝ спря да бие. Сякаш някой я беше ударил по главата. Всичко започна да се върти пред очите ѝ.

Последното, което достигна до сетивата ѝ, беше шепотът на двамата черни и блясъкът на очите им. След това всичко потъна в тъмнина.

Х

Като че ли беше съвсем оглушала. Тяло ѝ беше сковано и не се подчиняваше на волята. С огромно усилие извърна глава настрани и отвори очи.

Струваше ѝ се, че плува в някаква лепкава течност. Усещаше, че се движи ритмично нагоре-надолу. Все още не можеше да се ориентира.

Изви глава нагоре. Небето се беше избистрило, луната блестеше ясна, заобиколена от звезди.

Вдиша дълбоко прохладния нощен въздух. Усещанията започнаха да се връщат в тялото ѝ. Инстинктивно поиска да вдигне дясната си ръка, за да оправи косата си. Ръката ѝ обаче не можеше да се движи. Отново я обхвана ужас.

Опита с лявата — отново без успех. След това се опита да стане, но нещо ѝ попречи.

Затаи дъх и погледна към тялото си.

Откри, че лежи на дървена носилка. Някой я беше завързал към носилката и сега се намираше върху раменете на двама негри, които крачеха равномерно.

Очите ѝ се разшириха от страх. Огледа се. Останалите негри от групичката, която беше видяла под дървото, се движеха до тях.

Полазиха я студени тръпки. Устните ѝ затрепериха. Загледа мъжете, крачещи непосредствено пред носилката. Бяха огромни. Раменете им бяха широки, а мускулите по гърбовете изпъкваха при всяко движение. Крачеха тихо. Носеха копия. Един от тях обаче беше въоръжен с пушка и облечен в тропически костюм.

„От хората на Бъкстър е — реши Джуди. — Наредил им е да ме намерят и да ме заведат при него...“

Групичката обаче не се движеше към лагера. Напротив — отдалечаваха се от него.

Джуди затрепери с цялото си тяло при мисълта за това, което я очаква. Дланите ѝ се навлажниха, а сърцето биеше като лудо.

Обърна глава и погледна негъра, който носеше носилката отпред. Той забеляза движението и отговори с усмивка, показвайки два реда блестящи зъби.

— Стойте спокойно!

Трепна! Значи тук имаше някой, който владее английски. Или се е заблудила.

— Моля ви, мис Грант... — гласът звучеше успокояващо. — Останете спокойна, всичко е наред.

Помисли, че сънува. Вгледа се внимателно в тъмнината и...

— Нуру? — изведнъж разпозна лицето на черния пазач на резервата.

Той кимна и сложи пръст пред устните си.

— Няма от какво да се страхувате, мис Грант. Ще ви отнесем на безопасно място.

Не вярваше на ушите си.

— Мистър Джаксън ми се обади — каза Нуру едва чуто. — Самият той не може да дойде и затова ме помоли...

— Къде е Стивън?

— Той е по следите на браконьерите на слонове, мис Грант.

Джуди поклати глава.

— Не, бележката беше фалшива. Това е било идея на Бъкстър, за да го прати в долината Нгодо!

Негърът кимна сериозно.

— Стивън междуременно също разбра. Това е било хитрина, за да може Бъкстър да го насочи в грешна посока. Но след това Стивън намери следите на браконьерите и сега е по петите им.

Джуди въздъхна облекчено. Нуру забеляза, че се чувства неудобно, завързана по този начин. Нареди на хората си да сложат носилката на земята и развърза въжетата.

— Все пак е по-добре да останете да лежите. Скоро ще пристигнем в лагера.

Джуди кимна и му се усмихна. След няколко минути попита:

— Откъде знаехте, че съм горе на стоянката?

— Не знаехме — отвърна Нуру. — Отначало пратих двама души в лагера на Райли. Те ми съобщиха, че Бъкстър и хората му се били събрали и говорели оживено за вас. Казаха ми, че споменавали думата

бягство. След това претърсихме цялата околност. Всъщност за един опитен пазач не е толкова трудно да открие някого.

Засмяха се.

— Между другото, вашето поведение е било съвсем правилно — продължи Нуру. — Тази стоянка е най-доброто убежище, което човек може да намери в околността.

— Изглежда постепенно започвам да се уча — въздъхна Джуди.

Продължиха пътя си през високи няколко метра, почти непроходими храсталаци. След около половин час излязоха на малка полянка, където Нуру и приятелите му бяха разпънали няколко палатки.

Поставиха внимателно носилката на земята и помогнаха на Джуди да стане. Всички се държаха с подчертано уважение към нея и се стараеха да покажат радостта си, че вече изглежда по-добре.

Нуру извади храна и вода и ги нареди на сгъваемата масичка за вечеря. Хората му се оттеглиха в палатките си. Джуди се отпусна на сгъваемия стол. След преживяния ужас сега усети ужасен глад. Нуру я гледаше как се храни и се усмихваше доволно, показвайки белите си зъби.

— Нека да поговорим за това, което се е случило в лагера на мистър Райли.

Разказа му с няколко изречения за бележката от похитителите на професора, за мнимото съобщение по радиостанцията и за среднощните мераци на Бъкстър.

Нуру заклати недоволно глава.

— Значи ние все пак сме дошли твърде късно.

Тя въздъхна, припомняйки си преживяния ужас.

— Добре поне, че най-после всичко свърши.

— Не съвсем. Ще минат няколко дни, докато браконьерите и мистър Бъкстър бъдат сложени зад решетките.

— Какво ще правите с него?

Нуру вдигна рамене.

— Зависи какво ще предприеме той. Сега не можем да отидем в лагера на Райли. Те са петима, човека и не можем да ги изловим просто така. Ако се стигне до престрелка, ще изложи на риск живота на моите хора. Не ми се иска да го правя.

Джуди кимна с разбиране.

— Но веднага щом напуснат лагера, имаме достатъчно шансове да ги хванем.

Един облак закри луната и за момент всичко потъна в тъмнина. Нуру и Джуди замълчаха. След малко Джуди се обади:

— От дълго време ли познаваш Стивън Джаксън?

Пазачът кимна:

— Откакто дойде в резервата. А това беше преди доста време. Аз и Стивън се разбирахме много добре от самото начало. Беше първият бял, който беше дошъл тук от любов към дивите животни и природата. Не се интересува само от това да печели пари, каквато е практиката тук. Такива хора са рядкост в наше време, мис Грант!

— И в резервата ли са рядкост такива хора?

Лицето на Нуру беше сериозно и замислено.

— Повечето от нас наистина мислят само за парите, които биха могли да спечелят тук. Организируют екскурзии за туристи и сафарита. Тогава се убиват животни просто, така, за удоволствие на някого — махна с ръка. — Продажни душички са някои от момчетата. Но Стивън Джаксън е нещо съвсем друго. Обича земята тук, обича и животните. Защищава ги от посегателства. Ако всички бяха като него, нямаше да е необходимо сега да се дебнем като диви животни из храсталака и да стреляме срещу колегите си.

Джуди сведе поглед. Думите на негъра я трогнаха.

— Освен това Стивън е човек, на когото можеш да се довериш винаги и при всякакви обстоятелства. Никога няма да те изостави в беда, дори това да му коства много. Според мене е най-добрият приятел, който може да има човек. А когато живееш тук, сред саваната, това е много важно.

Някаква нощна птица изкрещя в храстите и прекъсна думите на Нуру. Нещо изшумоля в клоните на съседната група дървета, Джуди се загледа натам.

— Погледнете внимателно нататък — каза Нуру, като посочи към второто дърво.

Джуди присви очи. В следващия момент се скова от ужас. Сред листата различи ясно чифт фосфоресциращи очи.

— Не се бойте — успокои я Нуру, като сложи ръка на рамото ѝ. — Това е просто една любопитна маймуна. Няма да се приближи

повече. Тя самата се страхува много повече от нас, отколкото ние от нея.

Джуди преглътна. В следващия момент видя как животното скочи на по-долния клон и изчезна навътре в храсталака.

— Искате ли нещо за пиене? — Нуру извади плоско шише и ѝ отвинти капачката.

Джуди го взе, отпи и след това му го върна.

— Получавате съвсем непосредствени впечатления от живота на хората в резервата — отбеляза негърът. — Наистина всичко това не трябваше да се случва и още повече в първата седмица от пристигането ви.

Тя поклати глава.

— Ситуацията в случая е извънредна. Въпреки всичко не съжалявам, че дойдох тук. Напротив — намирам всичко тук за извънредно красиво. Никога преди това не съм предполагала, че животът на открито може да предложи такива силни преживявания.

Нуру се засмя.

— Това може да създаде и проблеми — отбеляза той.

— Какви?

— Ами... за в бъдеще, когато се върнете в цивилизацията, ще знаете вече от колко много неща ви лишава градският живот. Досега не сте могла да съжалявате за тази изгубена красота, понеже не сте я познавала. Сега обаче ще е различно.

Джуди кимна замислено. Досега не ѝ беше минавало през ума как ще се чувства, когато се върне в Сан Франциско.

— Трябва обаче да ми обещаете едно нещо — Нуру се наведе леко към нея.

Погледна го въпросително. След това се смути и сведе поглед надолу.

— Вие... вие харесвате Стивън Джаксън, нали така, мис Грант?

Усмихна се и кимна.

— Да, така е, харесвам го.

— А според мене и той ви харесва — продължи уверено Нуру. — Забелязах го още когато дойдохте в моя лагер.

Негърът поглади темето си.

— Какво трябва да обещаая?

— Да, обещавайте ми, че няма да се опитате да превъзпитавате Стивън и да го правите като всички останали.

— Как така да го превъзпитавам? Шегуваш се!

Нуру се поколеба за момент. След това продължи:

— Не упражнявайте натиск върху него. Не го поставяйте пред дилеми!

Джуди вдигна учудено вежди. Нуру въздъхна.

— Съжалявам, но май че не мога да намеря верните, думи. Не ме бива много в обясненията. Но накратко — това, което искам да кажа, е: не се опитвайте да убедите Стивън да идва с вас в града!

— Откъде ти хрумна тази мисъл, Нуру?

Нуру поглади замислено брадичката си.

— Аз познавам Стивън Джаксън от много дълго време. Веднага разбрах какво изпитва към вас. Сигурен съм, че ви обича много. И въпреки всичко мога да кажа съвсем определено, че той не би се съгласил да променя начина си на живот. Никога се би се чувствал добре в града. Изключено е!

Нуру въздъхна облекчено. Най-сетне беше успял да изрази това, което му тежеше на сърцето.

— Извинете ме, че се намесвам във вашите работи. Може би не изглежда много любезно отстрани, но все пак не забравяйте, че това е най-добрият ми, приятел.

Джуди кимна.

— Разбирам — отговори тя тихо. — Много ти благодаря, че беше така откровен с мен.

Нуру стана от стола.

— Сега е време да поспим малко. Следващите един-два дни ще бъдат напрегнати.

Джуди също стана. Нуру я заведе до нейната палатка и изчака, докато спусна отвътре мрежата срещу насекоми. Пожела ѝ лека нощ и се отдалечи.

Джуди седна на ръба на походното легло и потъна в мисли.

Напрежението от последните часове беше отминало и отстъпи място на смазваща умора. Легна и затвори очи.

Най-сетне всичко беше добре. Скоро ще види отново Стивън.

Най-добрият му приятел — Нуру, — беше при нея и нищо лошо не можеше да ѝ се случи.

Намираще се в безопасност и можеше да заспи спокойно.

Въздъхна дълбоко, придърпа завивката до брадичката си и се обърна настрани.

В същия момент отвън се чу пронизителен вик.

Скочи като ужилена и седна в леглото.

Още един вик, след това — много възбудени гласове. Изведнъж отекна изстрел, а след него още един.

Джуди затвори очи и закри лицето си с ръце.

Дълъг нож разряза мрежата на входа на палатката. Платнището беше отметнато настрани и в следващия момент двама негри нахълтаха в палатката. Скочиха отгоре ѝ, извиха ръцете ѝ назад и ги завързаха здраво. След това я измъкнаха от палатката.

Видя трима или четирима мъже, въоръжени с пушки, застанали край другите палатки. От едната излезе Нуру с вдигнати ръце.

Изведнъж чу зад себе си глас, от който кръвта ѝ се смрази:

— Здравсти, малката! Помисли как ще ми се отблагодариш, че те отървах от ръцете на тези канибали.

XI

За няколко минути Бъкстър и хората му обезоръжиха и завързаха Нуру и спътниците му.

Откъм хралалака се появи камион и пазачът и хората му бяха натоварени в каросерията като животни.

Джуди наблюдаваше втрещена сцената. Бъкстър даваше нареждания на висок глас. След това все обърна към нея:

— Ела, ангелче — каза й мазно. — Ти ще пътуваш с мен!

Заведе я при своя джип и я накара да се качи на седалката до шофьора. Джуди седна, изпълнена с лоши предчувствия.

Бъкстър даде нареждания на хората си, седна зад кормилото и подкара колата.

— И така, гълъбче — започна той с кадифен глас, — сега ще пътуваме известно време.

Изчака камиона с пленниците да се отдалечи на около петдесет метра и след това го последва през хралалаците. Джуди облегна глава назад и затвори очи.

Внезапно усети ръката на Бъкстър върху своята.

— Трябва да си ми много благодарна, малката. Страхотен късмет имаш, че дойдохме, преди да са ти се изредили всичките. Те са направо зверове!

Отвори отново очи. Бъкстър я гледаше с похотлив поглед.

— Или все пак закъсняхме...

— Заблуждавате се, мистър Бъкстър. За щастие не всички мъже на този свят разсъждават като вас.

Той само се усмихна иронично.

— Ясно, харесало ти е! Но, все пак не бих казал, че имаш кой знае какъв изтънчен вкус по отношение на мъжете — обърса устните си с опакото на ръката си. — Но отсега нататък ще го имам предвид — колкото по-брутално, толкова по-добре!

Джипът заподскача из дълбоките дупки на пътя. Бъкстър дръпна ръката си, за да може да овладее машината. Постепенно пътят стана

по-равен. Джуди надникна през прозореца.

— Не се прави на интересна — продължи Бъкстър след малко. — Хайде, разкажи ми! Добри ли бяха момчетата? Показаха ли нещо ново или напротив — на тебе ти се наложи да ги учиш?

Тя му метна поглед, изпълнен с презрение.

— За разлика от вас, мистър Бъкстър, тези хора са джентълмени. Изобщо не би им минало през ум да се държат по начина, по който вие се държите. Впрочем защо ли ви говоря всичко това. Явно някои неща не са достъпни за примитивното ви мислене.

Бъкстър преглътна. За известно време настъпи тишина. Джипът излезе от храсталаците и започна да се движи по хълмиста местност. След малко Бъкстър зави по опесъчен път. В далечината се появи светлинка.

След още две минути камионът и джипът спряха пред малък лагер състоящ се от дървена колиба и четири палатки и барака, скована от дебели дъски. Отстрани имаше ограда.

Бъкстър спря колата точно пред колибата. След това се обърна към Джуди. Тя се дръпна инстинктивно. Другите мъже слязоха от камиона, свалиха пленниците и ги набутаха в бараката.

— Сега внимавай добре — обади се Бъкстър, като я фиксираше с малките си очички. — Според мен ти все още не си наясно къде си попаднала.

Издържа погледа му. Той я хвана за ръката.

— Този резерват е едно диво, ама съвсем диво място. Идеята е била да се запази мъничко парченце от първичния свят, неопорочен от цивилизацията. И точно затова тук не съществува друг закон, освен този на джунглата — или ще изядеш, или ще бъдеш изяден. Никой не би могъл да го избегне — нито животните, нито хората. Действителността тук няма нищо общо с романтичните картинки, дето сигурно си ги гледала по туристическите справочници. Тук цари насието и само насието!

Един от хората му дойде до джипа и му даде знак, че трябва да бързат.

— Нямам намерение да прекарам живота си в това противно бласто, заобиколен от лъвове, хиени, носорози и всякакъв вонящ добитъкът. Аз съм цивилизован човек. Обичам градския живот.

Обичам да се храня от чиния, а не с ръце. Харесва ми масата да има покривка, а не да седя на пясъка, а по яденето ми да пълзят мравки.

Запретна ръкавите на ризата си.

— За съжаление животът в цивилизацията изисква да разполагаш с пари. И то много пари. А аз не бих могъл да спечеля тези пари като обикновен държавен чиновник. Ето защо съм принуден да потърся други източници на доходи. И то стабилни.

— Бракониерство? Избиването на слонове?

Бъкстър кимна.

— Много точно. В Европа и Америка има хиляди хора, които са готови да дадат мило и драго, за да имат парченце слонова кост в джоба си или в кутията с бижута. Човек просто се чувства задължен да изпълни желанието им. Да им достави тази дребна житейска радост.

Джуди направи гримаса на отвращение.

— Избивате стотици слонове, само и само за да им вземете бивните?

Той се засмя.

— Да. И какво от това? Хората не правят ли това и с всички животни? От какво мислиш, е направено коженото ти палто? Или обувките, коланите, украшенията? Да не мислиш, че растат по дърветата?

— Това е съвсем друг въпрос!

— О, не е, разбира се — захили се Бъкстър. — Защо да е съвсем друг въпрос? Животните ги убиват, за да бъдат задоволени капризите на човека. Ако осъждаш моята работа, трябва да порицаеш също така всички месари, кожари, обуцари и кого ли още не.

— Глупости! Това тук е резерват, а не месарница. И не сте вие отгледали слоновете, дето ги убивате, господине! Слоновете стават все по-малко и биха могли изобщо да изчезнат. Едно е да убиеш слон в саваната, за да му отрежеш зъбите, а съвсем друго — да заколиш прасе, за да ядеш!

Бъкстър махна недоволно с ръка.

— Крайно време е да се понамали малко числото на животните в този резерват. Това ще създаде предпоставки за навлизането на цивилизацията на това място. Ще бъдат построени поне няколко прилични къщи, улици, по крито ще можеш да пътуваш, без да ти се откачат бъбреците...

Джуди не го остави да продължи:

— Престани! Как може човек да говори по този начин...

Бъкстър отново се ухили и бръкна в джоба на панталоните си. Извади оттам портфейл.

— Погледни тук за малко — показва дебела пачка банкноти. — С това тук бих могъл да си купя хубава вила в Найроби. Или където и да било по света.

— Е, и какво от това? Защо не го направиш? Защо не изчезнеш най-после от този резерват?

Скри обратно портфейла в джоба си.

— Понеже търся още някой, с когото заедно да харчим парите.

Джуди го изглежда гневно.

— Имам няколко прилични банкови сметки в различни държави. Търговията със слонова кост в последно време направи от мен богат човек, госпожице. Мога да си купя множество хубави неща. Също и на тебе. Всичко, което пожелаеш — дрехи, бижута коли... — приближи се към нея. — Ще имаш всичко, наистина всичко. Всеки твой каприз ще бъде изпълняван.

Посегна към ръката ѝ. Лицето му се приближаваше към нейното.

— Това, което се иска от тебе, е да кажеш „да“. Само едно-единствено кратко „да“.

Почувства пръстите му върху кожата си.

Извърна глава настрана. Бъкстър я сграбчи с две ръце. Устните му потърсиха нейните.

Помъчи се да го отблъсне, но той я държеше здраво. Затисна я с цяло тяло. Пръстите му се впиха в раменете ѝ.

Джуди изстена тихо.

— О, да... — гласът му звучеше глухо, беше се задъхал. — Така е по-добре, дали? Много по-добре!

Погали я по рамото, след това пъкна ръката си в пазвата ѝ. Дланите му бяха мокри от пот. Започна да я гали по гърдите. Джуди се опита да се изправи и да се отскубне. Не успя да помръдне. Просто не бяха от една категория.

Наведе се над нея. Започна да я целува по шията. Сумтеше силна, а езикът му се плъзгаше по кожата ѝ. Дишането му се учестяваше все повече.

В следващия момент посегна с лявата си ръка и разкопча панталоните ѝ.

— Хайде, да свършваме вече!

Джуди събра всички сили; изви се настрани, но не успя да се откопчи. Замята се като луда, ала това само развесели насилника.

Пъхна ръка между краката ѝ и се засмя триумфално.

— Добре, малката! А сега спри с глупостите. Нямаме много време. Разтвори хубавите си крака...

Джуди усети как тялото ѝ се смразява.

„Мразя те! Мразя те! Отвратително смърдящо същество!“

Сви се колкото можеше на седалката и с всички сили се опитваше да отбива атаките на Бъкстър.

Той започна да диша на пресекулки. Изглеждаше като полудял.

— Ти ми принадлежиш! Не разбираш ли, глупачке! Аз искам да те имам и нищо няма да ми попречи...

Започна да ѝ смъква панталона. С лявата си ръка успя да го дръпне надолу и оголи бедрото ѝ.

— Не ме карай да чакам...

Легна с цялата си тежест отгоре ѝ. Тялото ѝ потрепери, като усети допира на мазната му кожа.

„Не, това не трябва да става! — крещеше в нея вътрешният глас. — Не го допусчай...“

Пред погледа ѝ се изпречи ключът на джипа, мушнат в арматурното табло. Докопа го с лявата си ръка и с всичка сила го заби в гърба на Бъкстър.

Той скочи и изрева от болка. Пусна я и се хвана с две ръце за гърба, като стенеше силно.

Джуди отвори вратата на джипа и скочи навън.

Бъкстър все още се въргаляше на седалката на шофьора.

Тя се огледа, поколеба се за секунда. След това се затича с всички сили покрай колибата и, без да се оглежда, се шумugna в храсталака.

Запровира се между някакви виеци се растения, на няколко пъти се спъна в препречени коренища, бодливи храсти я драскаха болезнено. Накрая стигна до малка поляна, спря се и се послуша. Не се чуваше нито звук.

„Трябва да се махам оттук — мина ѝ през главата. — Колкото се може по-бързо!“

Обърна се и продължи бягството. След малко обаче отново спря.

Зад нея се чуваха гласове. Хората на Бъкстър! Затвори отчаяно очи. Нямаше никакъв шанс срещу негрите, родени и израснали в тази савана.

Въпреки всичко продължи. Страхът от Бъкстър ѝ даде нови сили. След малко излезе на открито. Тревата стигаше до коленете ѝ. Спря за секунда, за да си поеме дъх. Обърна се назад. Преследвачите не се виждаха. Продължи да тича. Внезапно усети остра болка в десния крак. Загуби равновесие и се строполи на земята.

Хвана се за крака. Пред очите си виждаше черни кръгове. Кракът ѝ кървеше. Сигурно беше ритнала някой остър камък.

„Трябва да продължа. Не мога да остана тук!“ Събра последни сили. Изправи се и направи няколко крачки, но болката я принуди да седне отново на земята.

Вече беше съвсем изтощена. Прилепи се към земята, като се надяваше, че хората на Бъкстър няма да я забележат.

За известно време се възцари абсолютна тишина. Чуваше само биенето на сърцето си.

След това се чу глас. После още един. Бяха на не повече от сто метра.

Затаи дъх. Гласовете станаха по-силни. „О, Боже, дано не ме забележат!“ Единият от мъжете извика нещо на другия. Известно време говориха тихо. След това тръгнаха направо към нея.

Прилепи се още по-плътно до земята. В следващия момент замръзна — на няколко сантиметра от лицето си съзря огромен паяк. Загуби ума и дума. Изкрещя ужасена, панически се изправи и побягна напред.

Не успя обаче да отиде далече. Две силни ръце я хванаха и я събориха на земята. След няколко секунди беше заобиколена от хората на Бъкстър.

— Проклетница!

Бъкстър я удари през лицето. След това направи болезнена гримаса и се хвана отново за гърба.

— Сега ще разбереш какво става, когато се ядосам, пачавра такава! Ще прокълнеш деня, в който си се родила!

Повика един от хората си.

— Завържи й ръцете и я заведи при останалите. Утре ще се погрижим за нея.

Мъжът хвана Джуди за ръката и я заведе до бараката. Друг пристъпи отзад, изви й ръцете и им сложи белезници. След това я блъснаха вътре.

Чу как вратата се хлопна след нея. Присви очи и се опита да свикне с тъмнината. След известно време започна да различава очертанията на предметите.

— Мис Грант!

Трепна. Гласът обаче беше познат. Нуру!

Негърът се приближи. Различаваше го като мастилена сянка в тъмнината. Ръцете му бяха вързани отзад също като нейните.

— Той... направи ли ви нещо?

Тя поклати глава.

— Засега пораженията са по-скоро от негова, страна. Обаче за нататък...

Вече различаваше отделни подробности от обстановката. Освен четиримата приятели на Нуру в бараката имаше още един пленник. Косата му беше бяла. Изглеждаше много изтощен. Джуди се приближи и го загледа.

— Професор Райли?

Мъжът кимна.

— А вие сигурно сте репортерката от Сан Франциско?

— Да.

Кой знае защо думите на професора й подействаха като плесница. Изведнъж усети колко много се е отдалечила от родината си само за няколко дена.

— Съжалявам, мис Грант, но не успях да ви посрещна поради някои лични проблеми.

Джуди се засмя. Старият не беше загубил чувството си за хумор. Лежеше, опрял гръб в малката бала със сено. Джуди седна на земята срещу него.

— От самото начало ли ви затвориха тук?

Райли кимна.

— Бях си поръчал стая в „Хилтън“ в Найроби. Бъкстър обаче кой знае защо сметнал, че тук е по-подходящо.

Нуру се засмя на глас. След това професорът разказа как е станало собственото му отвличане.

— Причакаха ни при клетките с малките лъвчета. Изобщо не се стигна до борба. Бяха въоръжени и ни изненадаха. След това веднага ни напъхаха в колите.

— Знаехте ли, че зад цялата работа стои Бъкстър?

Професорът кимна.

— Подозирах го през цялото време. Започнах да събирам доказателства. За съжаление обаче запазих подозренията за себе си. Не исках да обвинявам някого несправедливо. Бъкстър обаче усети, че съм по петите му. Междувременно се оказа, че е завербувал и един от асистентите ми. Той му каза къде се намират бележките ми.

— Бяхте ги скрили на пода в една от клетките, нали?

Професорът я загледа учудено.

— Аз пък смятах, че мястото е напълно сигурно. Но когато хората до тебе започнат да те предават... — отпусна се уморено назад.

За известно време мълчаха. След това Нуру се обади:

— Какво ще стане сега?

Райли вдигна рамене.

— Ситуацията не изглежда особено благоприятна за нас. Бъкстър положително няма да ни освободи. В общи линии остава една възможност...

Джуди наведе глава.

— Не вярвам да ни убие — продължи Райли. — Това ще утежни много положението му.

— Но ние сме единствените, които знаем... — каза Нуру.

Райли кимна.

— Така е. Ако Бъкстър има малко ум в главата, ще изчезне колкото се може по-бързо в чужбина заедно с парите си.

— Точно така ми каза и на мене — обади се Джуди. — Твърдеше, че имал сметки в чуждестранни банки. Заяви, че бил богат човек.

— Нищо чудно — Райли се усмихна саркастично. — За последните шест месеца от страната е изнесена толкова слонова кост, че с парите човек би могъл спокойно да наема „Емпайър стейтс билдинг“ за около три месеца. Нашият човек се е постарал доста.

Нуру се премести малко по-напред.

— Нека де обсъдим какво ще правим сега. Не може просто така да си седим и да гадаем какво ще предприеме Бъкстър!

— Опитвахме всичко. Трудно ще бъде да развържем въжетата, а дори да успеем да се измъкнем по някакъв начин, ще е съвсем глупаво. Няма да минат няколко часа и ще бъдем разкъсани от дивите животни из гъсталака.

— Добре, тогава поне да се опитаме да поспим малко. Може би утре сутринта ще ни хрумне някоя по-добра идея. Направо умирам за сън.

Професорът се съгласи. Джуди усети, че е направо съсипана от умора. Това беше най-дългата нощ в живота ѝ. Всичко беше като в кошмар, от който не можеш да се събудиш. Намести се в ъгъла на бараката колкото се може по-удобно и затвори очи.

Професорът остана известно време буден. Взираше се в тъмното с болезнена гримаса на лицето, без да промълви дума. След това изтощението надделя.

Джуди се събуди след около два часа. Главата я болеше. Пиеше ѝ се вода. В главата ѝ непрекъснато се въртяха събитията от изминалата нощ. Толкова, ѝ се искаше всичко това да е било лош сън. Да се събуди в уютната си квартира в Сан Франциско и да не мисли никога вече за слонове, браконieri, джунгли и неприятни типове. Всъщност не съвсем... замисли се за Стивън Джаксън.

Къде беше той в тази минута? Добре ли е? Или хората на Бъкстър са заловили и него? А може би дори са го... Тръсна глава, за да прогони тази мисъл. „Не, не е възможно — започна да убеждава сама себе си. — Стивън няма да се даде толкова лесно! Толкова добре познава този пущинак. Ще се оправи...“

В този момент видя Нуру, който спеше обърнат настрани. Полазиха я студени тръпки. Никой не познаваше саваната по-добре от Нуру, но все пак и той беше попаднал в клопката.

Почувства как започна да я обзема отчаяние. Като че ли вече всичко ѝ е безразлично. Върна се в мислите си към нощта, прекарана с него. Затвори очи и си го представи до себе си. Да можеше поне за миг да чуе гласа му! Да усети върху лицето си нежните му ласки!

Стивън беше чудесен мъж — силен и същевременно нежен. Винаги съсредоточен и сериозен и в същото време преживяващ с детска чувствителност чудесата на дивата природа около себе си.

Обърна глава настрана и се опита да заспи. Отново и отново се връщаше към часовете, прекарани със Стивън. Искаше да му се отдаде, да чувства силното му тяло до себе си, да усеща дъха му, ласките му...

Тялото ѝ се изпълни с непреодолимо желание. Копнежът към Стивън ѝ причиняваше почти физическа болка.

„Моля те, ела...“ Очите ѝ се напълниха със сълзи. „Искам да те видя! Не ме изоставяй така...“ Стресна се от някакъв шум. Отвори очи и се изправи. Какво беше това?

Приближи се към вратата. Цареше абсолютна тишина. Но имаше нещо друго, което я смущаваше.

Пушек! Точно така! През процепа на дъските проникваше пушек.

XII

Не беше се излъгала. Отвън проникваха тънки струи дим. Обърна се, отиде при професора и го бутна. Райли надигна глава, без да отваря очи.

— Ммм... какво има? — гласът му беше сънен и недоволен.

В следващия момент трепна и седна на пода. Отвън долетя пронизителен вик. Прозвуча зловещо в нощната тишина.

Нуру и другите също се надигнаха. За разлика от Джуди те веднага бяха схванали положението. Гледаха ужасено към вратата.

Отвън се чува възбудени гласове. Нещо изгромоля, издрънча някаква верига. Настана суетня. Чуваха се стъпки на много хора, ругатни и дрънчене на оръжие. След това разпознаха гласа на Бъкстър:

— Ама че работа! Добре де, онези вътре просто нямат късмет, горките. После ще се установи, че са станали жертви на пожар в саваната.

След това го чува да се препира нещо с някого от неговите хора. Гласовете постепенно се отдалечаваха от бараката.

Нуру скочи и с цялата си тежест се блъсна във вратата. Още един от негрите се втурна да му помага. Удряха със съзнанието, че от това зависи животът им. Въпреки усилията им обаче вратата не се поддаде.

Отвън се чу шум на запалени двигатели. Форсираха ги истерично, гумите превъртаха по песъчливата почва. Воят и бръмченето постепенно се отдалечиха.

— Ще ни оставят да изгорим тук — обади се Райли, като поклати уморено глава. — Мислех си, че не храня илюзии относно личността на Бъкстър, но не мислех, че ще стигне дотам.

Джуди се огледа отчаяно. Димът постепенно изпълваше бараката. Тя започна да кашля.

„Това е краят! — мина ѝ през главата. — След няколко минути всичко ще свърши. Всичко е загубено! Защо ми трябваше да идвам в проклетата Африка...“

Изведнъж Нуру и Райли се спогледаха.

— Какво има? — попита Джуди.

— Чуваш ли? Нещо отвън се движи.

— Естествено! Това са животните, които се спасяват от пламъците.

Райли поклати глава.

— Те отдавна са избягали.

Наклони глава настрани и се заслуша внимателно. Сега и Джуди чуваше шума. Стъпки. Някой се приближаваше към бараката. При това съвсем спокойно, без да бърза.

„Връща се! Връща се, за да ни убие“ — беше първата ѝ мисъл. Бъкстър е решил, че смъртта им няма да е съвсем сигурна и се връща, за да ги застреля. Но защо ще губи толкова време? Отвън духна лек вятър и кълбата дим за миг се разсеяха. Джуди присви клепачи, за да вижда по-добре. В следващия момент се чу силен удар по стената на бараката. Дъските потрепериха и се разхвърчаха трески. Райли и Джуди отскочиха назад.

Още един удар. И още един. Образува се дупка, която все повече се разширяваше. Някой методично разбиваше с брадва външната стена. Гледаха втренчено натам.

— Но това... това е...! — гласът на Райли затрепери.

Една дъска се откърти. Нуру скочи и отиде до стената.

— Стивън! Побързай! Нямаме време!

— Без паника! — чу се спокойният глас на Стивън. — Имаме страшно много време.

Джуди почувства как по цялото ѝ тяло се разля топлина. Затрепери от вълнение.

— Ами огънят? — извика тя. — Побързай, Стивън, ще изгорим! Моля те!

Още един удар на брадвата. Отворът се разшири дотолкова, че Стивън успя да си провере главата през него.

— Спокойно, всички сте в безопасност. Няма да ви се случи абсолютно нищо. Няма никакъв пожар. Това са само няколко факела, които съм поставил наоколо из храстите. Нямаше как другояче да накарам Бъкстър и дружината му да се изнесат.

Райли, Нуру и Джуди го гледаха втренчено. Трябваша им няколко секунди, докато схванат смисъла на думите. Професорът първи даде израз на радостта си.

— Джаксън! — извика той възторжено. — Ти си най-печеният мъжага, с когото съм се срещал някога!

Нуру се просълзи от радост. Джуди се разплака и се облегна на рамото му.

Междувременно Стивън Джаксън откърти още няколко дъски. Отворът се разшири достатъчно и той се наведе, за да се вмъкне в тъмното помещение.

— Стивън! — Джуди се хвърли в прегръдките му. Той я хвана здраво в ръцете си. Райли и Нуру също се приближиха. Стивън им развърза ръцете, а те се надпреварваха да го тупат по раменете.

— Съжалявам — каза Стивън. — Накарах ви да чакате доста дълго, но не можех просто да дойда тук и да ви освободя.

Нуру кимна:

— Естествено, хората на Бъкстър са добре, въоръжени.

— Не само това. Имаше и други причини.

— Какви? — попита Райли.

— Вашите питомци, професоре. Майката и малките лъвчета изглежда се бяха затъжили за вас и цяла нощ обикаляха около бараката. Колкото пъти се приближаваха насам, започваха да ръмжат в смисъл, че не съм им особено приятен.

Райли и Нуру се засмяха. Стивън погали Джуди по косата, а тя го прегърна през кръста.

— Всичко наред ли е?

Джуди кимна и се притисна към него.

— Какво прави, откакто се разделихме — попита Нуру белия си приятел.

— Знам, че Бъкстър и хората му имат среща след два часа в Нгвабве с някакви типове от Момбаса. Ще им предадат плячката от последните няколко седмици.

Райли смръщи чело.

— Това е около осемдесет километра оттук.

— Според мене имаме достатъчно време, за да идем дотам преди тях и да устроим подходящо посрещане.

— Идеята е добра — отговори професорът.

Нуру и хората му също се съгласиха. Един по един се измъкнаха от бараката.

Джуди усети ръката на Стивън върху рамото си.

— Хайде, нали нямаме време за губене.

Той обаче я задържа.

— Не мислиш ли, че съм заслужил едно малко поощрение за старанието си напоследък?

Джуди се надигна и го целуна по бузата. След това продължи:

— Остатъкът — след като свършим работата.

Стивън се засмя и ѝ помогна да се измъкне навън. След няколко минути всички седяха в „ленд роувъра“ на Стивън и пътуваха на север. Никой не продумваше. Погледите на всички бяха втренчени в прашния път.

— Още четиридесет мили — каза Нуру и погледна часовника си. — Ако се движим с това темпо, ще ги изпреварим като нищо!

Стивън кимна и се концентрира в карането.

По едно време един от хората на Нуру му каза нещо и посочи назад. Джуди се обърна и ококори очи. На около двеста метра отзад тичаше едра лъвица.

— Симба — извика професорът. — Това е майката на трите лъвчета, които живеят при нас — гласът му беше изпълнен с нежност.

— Трябва да внимаваме да не се приближава към хората на Бъкстър — обади се Стивън. — Може да я застрелят.

Райли махна с ръка.

— Не се притеснявай, няма да може да издържи дълго на темпото. Напоследък доста се беше омързеливила.

Наистина, след около пет минути лъвицата изостана от джипа и се скри от погледите им.

— После ще я намерите ли пак? — попита Джуди. Професорът се засмя.

— Може би трябваше да ѝ оставим някой, за да я пази? Какво ще кажеш, Стивън?

— Да бе, нямаше да е зле да ѝ бяхме оставили комплект карти на местността.

Джуди прехапа устни.

„Май че трябва да уча още много неща“ — помисли си.

Райли сложи ръка на рамото ѝ.

— Не се обиждай на закачката. Ти научи за два-три дена толкова неща, колкото други хора не са научавали за цял живот.

Внезапно Стивън изви колата надясно и спря на края на пътя.

— Там отпред! — извика им. — Виждате ли там отпред?

Другите се наведоха и впериха погледи през стъклото. На около километър напред се виждаше камион с маскировъчно покривало. Беше спрял напреки на пътя.

— Много интересно — обади се Райли. — Какво, по дяволите, правят онези там?

Нуру поклати глава.

— Наистина е странно. Дори не си дават труда да се крият.

— Да не би да е капан — предположи Джуди.

Стивън извади от жабката бинокъл и се загледа нататък. Направи учудена гримаса, а след това подсвирна.

— Какво виждаш? — попита Нуру.

Стивън му подаде бинокъла и се обърна към професора.

— Изглежда като че ли им се е случило нещо. Фаровете са счупени, а ламарината е огъната.

— Вярно — съгласи се Нуру и остави бинокъла.

След това скочи, взе една пушка, зареди я и се затича в посока на камиона. Райли искаше да го последва, но Стивън го спря.

— Ако нещо се случи, по-добре е да е само на един.

Джуди преглътна. Все пак трябваше да се съгласи, че е прав.

Загледаха се след негъра. Той се приближи тичешком към камиона, качи се на стъпалото за кабината на шофьора и надникна вътре. След това им махна да дойдат.

Стивън подкара джипа нататък. Спря до камиона.

— Вътре има само един, в безсъзнание е. Сигурно е карал много бързо — обясни Нуру. — Загубил е контрол над машината и се е блъснал в ей онези камъни. Камионът се е извъртял и е застанал по този начин. Шофьорът се е ударил в кормилото. Имал е голям късмет. Както виждам, няма външни наранявания. Сигурно е само леко сътресение на мозъка.

Двама от хората му изнесоха мъжа от кабината и го завлякоха в джипа.

— Завържете му ръцете — извика след тях Стивън. — Като се събуди, може да му дойдат дявол знае какви идеи.

След това скочи в кабината и запали мотора на камиона.

Джуди остана до вратата, като го наблюдаваше учудено.

— Какво ще правиш?

— Можеш да отгатваш до три пъти — включи на заден ход и изкара камиона на пътя. Нуру се приближи и застана до нея.

— Няма смисъл да се опитваме да пречим на плановете му — обади се той с равен глас.

— Какъв план?

— Наумил си е да отиде с камиона на уговорената среща с Бъкстър и хората му. Ще го изненада „приятно“.

Тя се ококори:

— Но... това е опасно! Може да го...

Нуру се засмя.

— Не толкова, колкото изглежда на пръв поглед — отиде отзад и отметна платнището на каросерията.

Хората му се качиха един по един вътре. Той самият се вмъкна последен.

— Това е най-сигурният начин да ги заловим.

Джуди отиде до кабината и се качи на стъпалото.

— Моля те, Стивън! Нека и аз да дойда с вас!

— И дума да не става! Това да не ти е да пишеш репортажи!

Погледна го гневно, а той се засмя.

— Нали някой трябва да кара „роувъра“?

Тя погледна към другата машина.

— Дръж се на разстояние. Не трябва да те виждат. Помни, че те очакват само камион!

— Добре!

Скочи от стъпалото и след минута седеше заедно с професора в джипа. Стивън подкара камиона. Джуди изчака известно време и го последва.

По-нататък пътуваха без произшествия. След около двадесет и пет километра съзряха отпред светлина.

— Това по всяка вероятност е уговореният знак — обади се Райли.

Джуди намали скоростта, отби встрани и спря.

Взе бинокъла и загледа камиона. Стивън също намали скоростта.

Точно така! На пътя излезе джипът на Бъкстър. Двама души изскочиха от храсталаците и се запътиха към камиона.

Джипът спря точно отпред. Бъкстър скочи и заедно с хората си се запъти към кабината. И в този момент...

— Вдигат ръце — извика триумфиращо Джуди.

Наистина — Бъкстър и хората му стояха като втрещени с вдигнати ръце до камиона. Не се чу нито един изстрел. Изобщо не се стигна до схватка.

Платнището на каросерията се разтвори и Нуру и хората му скочиха на земята. Завързаха ръцете на браконьерите и ги набутаха отзад. След това обърнаха и се отправиха обратно.

Цялата операция продължи не повече от пет минути.

Камионът наближи до мястото, където бяха Джуди и Райли и спря до тях. Двамата слязоха и се затичаха към кабината. Двамата пазачи на резервата ги посрещнаха усмихнати.

— Е, как е? — попита Стивън. — Има ли някой, дето да твърди, че нещата в саваната не протичали цивилизовано?

Джуди се качи в кабината, прегърна го и се притисна към него. Трепереше от радост.

— Толкова съм щастлива, Стивън, че кошмарът най-сетне свърши! Направо не мога да повярвам...

Той я погледна сериозно в очите:

— Може би не е точно така?

Загледа го, без да разбира.

— Как така?

— Всъщност всичко едва сега започва. Имам предвид работата, която си дошла да вършиш. Или възнамеряваш утре да вземеш първия самолет за Сан Франциско?

Притисна се към него и сгуши глава на гърдите му.

— О, не утре... всъщност и вдругиден няма да е...

— Значи ли това...? — очите му заблестяха.

Джуди кимна.

— Позна! Точно това значи! Нали ти се чувстваш така самотен и се нуждаеш от някого, който да ти прави компания в този пуцинак...

— Да бе! — извика възторжено Стивън. — Как не се сетих по-рано!

Искаше да се пошегува, но за пръв път, откакто се бяха запознали, Джуди видя в очите му сълзи...

Издание:

Моник Дюбоа. Стивън

ИК „Слово“, Велико Търново, 1995

Редактор: Иванка Харитонова

ISBN: 954-439-146-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.